

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἐνάγνωσμα ὄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΗ

ἘΣΤΕΡΙΚΟῦ : Ἑπταία δραχμῶν 80. Ἐξέμνηος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.
ἘΣΤΕΡΙΚΟῦ : Διήγητου γράσεια διατμή. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἑναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΠΙΣΤΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριεῖδος ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 39

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANGE] —
Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ μικρὴ στὴν ἀρχὴ πῆγε νὰ θυμώ-
σει καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ. Μὰ δὲν ἀν-
τιστεκόταν κανεὶς εὐκόλα στὴ χάρι τῆς
γλυκειᾶς Ἀφρικανούλας.

— Ναί, ἀπάντησε, σ' ἐγνώρισα ἐ-
γὼ πολὺ καλά. Σὺ δὲν ἤρθες μαζί με
ἄλλους κυρίους στὸ σπίτι τῆς μαμμᾶς
μου, τὴν ἡμέρὰ ποὺ ἐκλεψαν τὸ κουτί
τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ;

Ἡ ἐξήγησι αὐτῆς θυμωσε στὴν Ἰσλέ
τὴν τρομερὴν μέρᾳ τοῦ πράσιου δια-
μαντιοῦ, τὴν ἐπίσκεψή τῆς στὸ
σπίτι τῆς πλύστρας, τὴν ἀγω-
νία τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ὅλες
τις ἄλλες ἀπογοητεύσεις.

Ἡ γνωριμία ἐγένε με πολλὴ
εὐκολία. Ἡ κόρη τῆς πλύστρας
εἶπε στὴν Ἰσλέ ὅτι ἦταν πολὺ
κακοὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ
μῆχαν στὸ σπίτι τους καὶ τοὺς
πῆραν τὰ παιγνίδια τους, καὶ
προπάντων τὸ γυαλένιο βῶλο
τῆς Ριρῆς.

— Ἐνας βῶλος ποὺ εἶχε μιὰ-
μισὴν δραχμὴ, ἀγαπητῆ μου!

Μὰ τὸ καλὸ κοριτσάκι πρό-
σθεσε ὅτι εἶχε ξεχάσει πιά αὐ-
τὴ τὴ λύπη του καὶ ὅτι ἐβλε-
πε μετὰ πολλὴ χαρὰ ὅτι ἦταν γε-
ρὸ τὸ ἀραπάκι, ποὺ εἶχε πηδή-
σει ἀπὸ τὸ μπαλκόνι στ' αὐτο-
κίνητο.

— Καὶ πῶς ἐσὺ παίζεις ἐ-
δῶ, τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι
σου; ρώτησε ἡ Ἰσλέ τὴ Μαγ-
δαληνῆ, τὴν κόρη τῆς πλύστρας.

Ἡ μαμμὰ πῆγε σήμερᾳ
γιὰ μεροθούλι, ἀπάντησε τὸ
κοριτσάκι, καὶ μᾶς ἄφισε δῶ
νὰ μᾶς προσέχει μιὰ γειτόνισ-
σα. Τὸ βράδυ θὰ γυρίσει νὰ μᾶς
πάρει.

Στὸ μεταξὺ αὐτῶ, τὰ παιδιὰ
χωρίστηκαν σὲ δύο παρέες, γιὰ
νὰ παίξουν τὸν «καλόγερο».

Τὸ μεγαλύτερο ἐξηγοῦσε στὸ Μοκοκὸ
τὸ μηχανισμό τοῦ παιγνιδιοῦ. Ἐπρε-
πε νὰ ρίξει τὴν ἀμάδα του στὰ διάφο-
ρα τετράγωνα, ὥστε νὰ φτάσει στὸν
«οὐρνό», περπατώντας μετὰ τοῦ κουτοῦ,
χωρὶς νὰ πατᾷ τὸ πόδι του στὰ χωρί-
σματα.

Ὁ μικρὸς πρίγκιπας μῆκε ἀμέσως
στὸ νόημα καὶ ἄρχισε νὰ παίζει πρῶ-
τος. Ἰστέρα ἐπαίξε ἐν ἄλλο ἀγόρι
καὶ τέλος ἤρθε ἡ σειρά τῆς Μαγδαλη-
νῆς. Μὰ αὐτὴ, πρὶν παίζει, ἐδήλωσε
στὰ παιδιὰ ὅτι θάπαίξε μετὰ τὴ δικὴ τῆς
ἀμάδα.

— Ὅχι, φώναξαν τὰ παιδιὰ, αὐτὸ

δὲν εἶναι σωστὸ! Ὅλοι μετὰ μιὰ ἀμάδα!
Μὰ ἡ Μαγδαληνούλα ἦταν ἀγύρι-
στο κεφαλάκι καὶ εἶπε:

— Ἡ θὰ παίξω μετὰ τὴν ἀμάδα μου,
ἢ θὰ φύγω!

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τηλεγράφο,
ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ χαλάσει ὅλο τὸ παι-
γνίδι, τᾶλλα παιδιὰ ὑποχώρησαν καὶ
ἡ Μαγδαληνῆ ἐβγαλε θριαμβευτικὰ ἀ-
πὸ τὴν τσέπη τῆς ἑνα χαρτονένιο κου-
τί, ποὺ ὅλοι τὸ κοίταζαν περίεργα.

Καμαρωτῆ γι' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία
τῆς, ἡ μικρὴ ἀνοίξε τὸ κουτί καὶ ἐβγα-
λε ἑνα ὄρατο πετράδι, ποὺ ἐλάμψε στὸν
ἥλιο. Σιγὰ-σιγὰ, τὸ πέταξε μέσα στὰ

τετράγωνα τοῦ καλόγερου καὶ
ἐτοιμάστηκε νὰ πηδήσει μέσα.

Τότε ἀκούστηκε κάτι σὰν
οὐρλιασμα θηρίου...

Ἦταν ὁ Μοκοκὸ! Γιατί,
βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀμάδα,
εἶχε ἀναγνωρίσει, — τί! — Τὸ
πράσινο διαμάντι, τὸ διαμάντι
ποὺ ἀξίζει ἑνα ἑκατομμύριο!..
Ὁ μικρὸς πρίγκιπας δὲν ἔχασε
στιγμὴ. Ἐσπρωξε μονομιᾶς τὰ
παιδιὰ ποὺ τοῦφραζαν τὸ δρό-
μο, πηδήσε μέσα στὸν «καλό-
γερο», ἀρπάξε τὸ πλούτιμο πε-
τράδι καὶ τῶβαλε στὰ πόδια φω-
νάζοντας:

— Δικό μου!.. Δικό μου πρά-
σινο διαμάντι!

Ἡ Ἰσλέ, φυσικά, τὸν πῆρε
καὶ αὐτὴ ἀπὸ πίσω καὶ, πρὶν κα-
λὰ-καλὰ τοὺς νοιώσουν τὰ παι-
διὰ, οἱ δύο μικροὶ μᾶς φίλοι ἐ-
τρεχαν μακριὰ πιά στὴ δενδρο-
στοιχία.

Ἡ Μαγδαληνῆ, μετὰ τὰ δά-
κρυα στὰ μάτια, ἔβαλε τίς φω-
νές:

— Κλέφτες! Κλέφτες τ' ἀ-
ραπάκια! Πιάστε τους!

Αὐτὰ τρία παιδιὰ βάλθηκαν νὰ
κουνηγήσουν τοὺς κλέφτες, μὰ
γρήγορα σταμάτησαν, γιατί εἶ-
δαν πῶς δὲν τὰ καταφέρναν.
Τότε ἐπίασαν τὸ φύλλακα τοῦ

« Δικό μου πράσινο διαμάντι! » (Σελ. 341, στ. γ')

κήπου κι' έναμάν τὰ παράπονά τους. Εκείνος άκουσε σοβαρά τὰ λόγια τής Μαγδαληνής που έκλαιγε και τής έδωσε ένα φιλικό μπαταόκι στο μάγουλο.

— Αυτό είναι σοβαρότατο, μικρούλα μου, τής είπε. Άν τόν πιάσω τόν άραπάκο, θά τόν χώσω στη φυλακή, έχεις τὸ λόγο μου. Στάσου όμως νά σου δώσω ἐγὼ ἕναν ὄρατο βῆλο, πού βρήκα χτές βράδυ.

Έφαξε στην τσέπη του χιτωνίου του κι' έβγαλε μιὰ γυαλένια μπάλλα με χρωματιστά νερά.

Τὸ ὕδωρο αὐτὸ παρηγόρησε ἀμέσως τὴ μικρούλα.

— Είναι πὺδ ἄμορφος ἀπ' τὸν ἄλλο, εἶπε. Αὐτὸς εἶναι στρογγυλός, ἐνῶ ὁ ἄλλος δὲν κυλοῦσε τόσο καλά!

«—Κλέψτες τὰραπάκια! πιάστε τους!» (Σελ. 341, στ. γ.)

Πῶς νὰ περιγράψει κανεὶς τὴ συγκίνηση, τὴ χαρά, τὴν τρέλλα τῶν παλιότων, ὅταν ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰολὲ ἄρμησαν λαχανιασμένοι στὴ «Διάννα» φωνάζοντας:

— Νά τὸ πράσινο διαμάντι! Δικό μας πράσινο διαμάντι!

Ἡ κυρὰ-Γρίπω, ὁ Αὐγουστός κι' ὁ Ἡρακλῆς πού τᾶκουσαν, νόμισαν ὅτι τὰ παιδιά εἶχαν τρελλαθεῖ.

Ἄν ἕνας ὁ Μοκοκὸ ἀνοίξει τὴ σφιγμένη του παλάμη κι' ἀφίσει ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸ πολύτιμο πετράδι, ἔπρεπε πιά νά πιστέψουν.

Δὲν ἦταν φέμματα· τὸ περίφημο πράσινο διαμάντι, τὸ διαμάντι τοῦ ἑκατομμυρίου ἦταν τώρα στὰ χέρια τῶν παιδιῶν.

Ἡ τύχη εἶχε βάλει τὸ χέρι τῆς. Ἡ τύχη εἶχε κατορθώσει ὅ,τι δὲν εἶχε κατορθώσει ὅλη ἡ σοφία κι' ἡ ἐξυπνάδα τῶν παλιότων. Μήπως ἡ τύχη δὲν ἔχει λύσει τὰ δυσκολότερα προβλήματα και δὲν ἔχει ὀδηγήσει στὶς πιὸ θαυμάσιες ἐφευρέσεις; Ποιὸς δὲν ξέρει τὸ μῆλο τοῦ Νεύτωνα ἢ τὴ χύτρα τοῦ Παπίνου;

— Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! φώναξε ὁ Ἡρακλῆς χτυπώντας τὴ φοβερὴ γροθιά του πάνω στὸ τραπέζι, πού ἔγειρε τρομερὰ ἀπὸ τὸνα μέρος.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω πήγε νά φωνάζει

γιατί τῆς χαλοῦσαν ἔτσι τὰ ἐπιπλάτῃς, μὲ ὁ Πούμ-Πούμ τὴν ἔκοψε εὐθυμα:

— Σῶπα, κυρὰ-Γρίπω, και θά πληρωθεῖς! Κλείσε τὸ στόμα σου... Τώρα εἶμαστε πλούσιοι, πολὺ πλούσιοι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Ἡ Παζαζούνας κάνει τὴ θητεία του

Πέρασε μιὰ βδομάδα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ πράσινου διαμαντιοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ φίλοι μας δὲν κάθησαν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

Ἄν ἄγουστος πήγε και πάλι στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ἀποικιῶν, μαζί με τὸ πολύτιμο πετράδι. Εκείνος ἄρχισε ν' ἀλλάζει τακτικὴ ἀπέναντι σ' ἕνα μικρὸ ἀραπάκο πού εἶχε στὴν κατοχὴ του παρόμοια κοσμήματα. Ἐπιτέλους, ὁσο κι' ἂν δὲν ἦταν διάδοχος ἐνὸς ἀφρικανικοῦ θρόνου, ἢ κυβέρνηση χρεωστούσε και τὸν ἐπιδήφει και νά φροντίσει γι' αὐτόν. Ἐπιδοκίμασε ἀμέσως τὸ σχέδιό του νά γυρίσει στὴν πατρίδα του και νά πολεμήσει γιὰ τὸ ξαναπάρει τὸ θρόνο του· και γιὰ νά τὸν διευκολύνει, τοῦς ἔδωσε ἕνα συστατικό γράμμα στὸ Ἐνεχυροδανειστήριο, γιὰ νά τοῦς

δανείσει ὅσα χρήματα θεωροῦσε ὅτι ἄξιζε τὸ διαμάντι.

Ἄν Διευθυντῆς τοῦ Ἐνεχυροδανειστηρίου ἐκτίμησε τὸ διαμάντι γιὰ ἕνα ἑκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες και δέχτηκε νά δανείσει στὸ Μοκοκὸ πεντακόσιες χιλιάδες ἀπέναντι στὴν ἀξία του.

Τὸ βράδυ, ὁ Αὐγουστός κρατοῦσε στὴν τσέπη του τὸ τσέκ. Ὄταν τὸ ἔβγαλε και τὸ παρῴσιασε στὸ τραπέζι, ἔβου ἔτρωγαν οἱ παλιότες τῆς κυρὰ-Γρίπως, ὅλοι ἔμειναν ἄφωνοι. Ἐνας ἕνας με τὴ σειρά του, ἤθελαν νά πιάσουν με τὰ χέρια τους τὸ χαρτὶ αὐτό.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΣΟΣΤΡΑΤΙΣ

Κινήσαμε κατὰ τὸ βράδι γιὰ ν' ἀνεβῶμε στὴν κορφή. Μὰ πλανηθήκαμε στὴ σφάρα. Τοῦ κάκου μέσα τὴν κορφή.

Κινήσαμε γιὰ τὴν κορφή. Μὰ ἔχασμένοι ἔχουμε μείνει, Στὸ δάσου, ἀκούοντας, τοῦς ἀλλοῦς Νὰ ἔμνοιν οἱ ἀνέμοι τὴ Σελήνη.

Κι' ὅτε ἂν θά βγοῦμε στὴν κορφή, ὄφτε ἂν προλάβομε μᾶς μέλει. Τὸ λαμπρὸν ἥλιο, τὴν ἀγνή, Που ἀπὸ τὸ πέλαο θανάτ' ἄλλει.

Κι' ὅμως κινήσαμε γι' αὐτό. Μὰ ἔχασμένοι ἔχουμε μείνει, Στὸ δάσου, ἀκούοντας, τοῦς ἀλλοῦς. Νὰ ἔμνοιν οἱ ἀνέμοι τὴ Σελήνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραδίων Νομῆα)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Ἡ γριὰ χωριότισσα. Πέμπτη, 14 Ἀπριλίου.

Τρεῖς κουρασμένοι ὄδοιπόροι περπατοῦσαν ἀκόμη ἐνῶ εἶχε πιά νυχτώσει, και γύρευαν ἕνα μέρος γιὰ νά περάσουν τὴ νύχτα. Βρισκόνταν σὲ μιὰ φτωχὴ κι' ἐρημικὴ ἐπαρχία τοῦ βορείου Σμαίλαντ, ἀλλὰ γι' αὐτοὺς μπορούσε εὐκόλα νά βρεθῆ ἕνα ἀσυλό ὀπιὼς τὸ ἤθελαν, γιατί δὲν ἦσαν κακοσυνειθισμένοι οὔτε σὲ μαλακὰ στρώματά, οὔτε σὲ μεγάλες βολικὲς κάμαρες.

— Ἄν σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς βουνοπλαγιές, εἶπε ὁ ἕνας, βρισκόταν ἕνας βράχος τόσο ψηλὸς κι' ἀπότομος πού καμμιὰ ἀλεπού νά μὴν μπορεῖ νά τὸν ἀνέβῃ, τότε θά εἶχαμε πού νά κοιμηθοῦμε.

— Ἄν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦς δάλτους ἦταν παγωμένος και μαλακός, πού νά μὴν τολμᾷει καμμιὰ ἀλεπού νά πατήσῃ ἐπάνω του, τότε θά μπορούσαμε νά κοιμηθοῦμε ἐκεῖ, εἶπε ὁ ἄλλος.

— Ἄν σὲ καμμιὰ ἀπὸ τίς παγωμένες λίμνες πού περάσαμε, βρισκόταν ἕνα κομμάτι πάγος τόσο μακριὰ ἀπ' τὴ στεριά, πού νά μὴν μπορεῖ νά τὸν φθάσῃ καμμιὰ ἀλεπού, τότε θά βρισκαμε ἐκεῖνο πού γυρεύουμε, εἶπε ὁ τρίτος.

Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς ὄδοιπόρους, μόλις βασιλέψε ὁ ἥλιος, ἄρχισαν νά νυστάζουν φοβερὰ και μόλις μπορούσαν νά σταθεῖν στὰ πόδια τους. Γι' αὐτὸ ὁ τρίτος, πού μπορούσε ν' ἀγρυπνήσῃ και τὴν νύχτα, ὅσο ἔβλεπε νά σκοτεινιάζει τόσο πιδ ἀνήσυχος γινόταν.

— Εἶμαστε στᾶλήθια αἰτυχοι, συλλογιζόταν. Βρισκόμαστε σ' ἕναν τόπο πού οἱ λίμνες και οἱ βάλτοι εἶναι σκεπασμένοι με τὸ χιόνι κι' ἡ ἀλεπού μπορεῖ παντοῦ νά φθάσῃ. Ἄλλοι οἱ πάγοι ἔχουν λυῶσει ὅπως διόλου. Ἐδῶ ὅμως εἶμαστε στὴν πιδ κρύα μεριά τοῦ Σμαίλαντ, ὅπου ἡ ἀνοιξὴ δὲν ἔχει ἔρθει ἀκόμη. Δὲν ξέρω τί νά κάνω γιὰ νά βρῶ μιὰ σίγουρη μεριά νά κοιμηθοῦμε. Γιατί ὅπου ἄλλο κι' ἂν πάμε, θά πέσει κατ' ἐπάνω μας ἡ κυρὰ-Μαριὼ προτοῦ νά ἔξημερώσῃ.

Ἐκοίταξε γύρω του, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ἔβρισκε μιὰ μεριά πού νά τοῦ ἔκανε. Ἦταν νύχτα και φυσούσε κι' ἔριχνε φιλὴ βροχή.

Ὄταν νύχτωσε ἐντελῶς πού μόλις φαινόταν μιὰ ἀσπρὴ γραμμὴ κάτω στὸν ὄριζοντα, κι' οἱ δυὸ ὄδοιπόροι δὲν μπορούσαν ν' ἀγρυπνήσουν και

περπατοῦσαν μισοκοιμισμένοι, βρήθηκαν μπρός σ' ἕνα χωριότισσο πού ἦταν ἐντελῶς μοναχικὸ και φαινόταν ἀκατοίμητο. Ἀπὸ τὴν καμινάδα δὲν ἔβγαίνε καπνός, τὰ παράθυρα δὲν ἦσαν φωτισμένα, στὴν ἀσπρὴ δὲν φαινόταν ψυχὴ. Ὄταν λοιπὸν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς, ἐκεῖνος πού δὲν κοιμόταν, εἶδε τὸ σπίτι, σκέφθηκε:

— Ἄς γίνεῖ ὅ,τι θέλει: ἐδῶ θά κολοῦμε νά μποῦμε. Καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι δὲν θά βροῦμε πουθενὰ.

Σὲ λίγο μπήκαν ὅλοι μέσα στὴν ἀσπρὴ. Οἱ δυὸ νυσταγμένοι ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως μόλις ἔπαψαν νά περπατοῦν· ὁ τρίτος ὅμως ἔφαχνε νά βρῆ μιὰ καλύτερη μεριά. Ἡ ἀσπρὴ δὲν ἦταν μικρὴ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶχε γύρω σταύλους γιὰ τᾶλογα και γιὰ τὰ βῆδια, ἀποθήκες, μαγειρεῖα, πλυσταριὰ. Ὄλα ὅμως ἦσαν ρημαγμένα και μισογκρεμισμένα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν μαλλιασμένοι και ὄγροι και φαινόταν ἔτοιμοι νά πέσουν. Οἱ σκεπὲς εἶχαν μεγάλες τρύπες και οἱ πόρτες κρέμονταν μισοσπασμένες. Δίχως ἄλλο τώρα και πὸν καιρὸ κανεὶς δὲν ἔβλεπε οὔτε ἕνα καρφὶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἐνωμεταξὺ ὅμως ὁ τρίτος ὄδοιπόρος εἶχε βρεῖ τὸ σταῦλο γιὰ τὰ βῆδια. Ἐφώναξε τοὺς ἄλλους και τοὺς ἔφερε κοντὰ στὴν πόρτα. Κατὰ καλὴ του τύχη, ἡ πόρτα ἦταν μισοκλεισμένη και, σπρώχνοντάς τὴν λίγο, μπόρεσε νά τὴν ἀνοίξῃ. Μόλις ὅμως ἡ πόρτα ἀνοίξε τρίζοντας, ἀκουσε μιὰ ἀγγελάδα νά μουγγρίζει:

— Ἦρθες τέλος πάντων, κυρὰ, εἶπε ἡ ἀγγελάδα. Ἐγὼ ἔλεγα πού ἀπόψε δὲν θάρθῃς πιδ νά με ταῖση.

Ὄταν ὁ ὄδοιπόρος εἶδε πῶς ὁ σταῦλος δὲν ἦταν ἀδειος, στάθηκε κατατρομαγμένος στὴν πόρτα. Σὲ λίγο ὅμως πήρε πάλι θάρρος, γιατί εἶδε πῶς μέσα-κεῖ δὲν βρισκόνταν παρά μιὰ ἀγγελάδα και δυο-τρεις κότες.

— Εἶμαστε τρεῖς ταξιδιώτες και ζητοῦμε ἕνα καταφύγιο γιὰ τὸ βράδυ πού νά μὴν μποροῦν νά μᾶς πειράξουν οὔτε οἱ ἀνθρωποι, οὔτε ἡ ἀλεπού, εἶπε. Θά θέλαμε νά ξέρομε ἂν μπορούμε νά εἶμαστε σίγουροι ἐδῶ.

— Βέβαια, πιστεύω, εἶπε ἡ ἀγγελάδα. Οἱ τοῖχοι δὲν εἶναι και τόσο σίγουροι, ἀλλὰ ἴσαμε τώρα δὲν τρῶπωσε καμμιὰ ἀλεπού ἐδῶ μέσα και στὸ σπίτι δὲν κάθεται κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γριὰ πού βέβαια δὲν εἶναι ἱκανὴ νά πιάσῃ κανέναν ἀπὸ σᾶς. Ἄλλὰ ποιὸι εἶσατε;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἀπὸ τὸ Βασθεμνεγγί πού ἔχεινα νόνο, εἶπε ὁ ταξιδιώτης. Ἐχω μαζί μου μιὰ ἡμερὴ ἀσπρὴ χίνα και μιὰ ἀγρόχηνα.

— Τόσο καλοὺς ξένους δὲν εἶχα

δεχθεῖ ποτέ μου ἴσαμε τώρα, εἶπε ἡ ἀγγελάδα. Σᾶς λέω τὸ καλὸς ὄρισατε μ' ὅλο πού θά σᾶς περιποιόμουνα καλύτερα ἂν ἡ κυρὰ μου μοῦ εἶχε φέρει τὸ φαί μου.

Ἄν ἡ Νίλς ἔβαλε μέσ' στὸ σταῦλο τίς δυὸ χήνες και τοὺς ἔδειξε μιὰ γωνιά, ὅπου ἐκεῖνες χωθήκαν ἀμέσως κι' ἀποκοιμήθηκαν. Κι' ὁ ἴδιος ὕστερα μάζεψε λίγο ἄχυρο σὲ μιὰ γωνιά και δὲν εἶχε στὸ νοῦ του τίποτε ἄλλο παρά νά πέσῃ νά κοιμηθῇ.

Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως, γιατί ἡ κα-

κομοῖρα ἡ ἀγγελάδα πού εἶχε μείνει νησιτικὴ, δὲν μπορούσε οὔτε στιγμή νά ἡσυχάσῃ. Βροντοῦσε τὴν ἀλυσίδα τῆς, σκάλιζε τὸ παχνί τῆς και μούγκριζε πεινασμένη. Ὁ Νίλς δὲν μπορούσε νά κλείσει μάτι. Καθόταν ἀγρυπνος, ἔαπλωμένος πάνω στᾶχυρο, και συλλογιζόταν ὅλα ὅσα πέρασε αὐτὲς τίς τελευταῖες μέρες. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ ἀπρόοπτο συναπάντημά του μετὴν Αἴζα και τὸν Μάτα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΑΜΕΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΑΘ΄

«Ἄλλά, — ἔξακολούθησε ὁ κ. Ταμίας, — τὸ παιχνίδι τοῦς ἔμελλε νά τελειώσῃ ἄσχημα. Χωρὶς νά τὸ ξέρουν, τὰ κακόμοιρα, — μὰ και ποῖός θά τᾶξερε, ποῖός θά τὸ φανταζόταν; — ἔτρεχαν μετὰ χαρὰ πρὸς ἕνα ληστοκὸ λημέρι. Στὸν Προφήτ' Ἡλία δὲν εἶπατε πῶς λημεριάζουν αὐτοὶ οἱ ληστοφυγόδικοι; Θά εἶδαν τὰ παιδιά ἀπὸ πάνω, θά ἐγνώρισαν τᾶρχοντόπουλο, θά κατέβηκαν ὡς τὸ δρόμο και θά τᾶπασαν!

«Ἔτσι, κύριοι, ἐξηγεῖται πῶς ἔπασαν μαζί και δυὸ φτωχοπαῖδα, πού οἱ γονεῖς τους δὲν ἔχουν βέβαια νά πληρώσουν σπουδαῖα λύτρα, καθὼς κι' ἕνα γαῖδαρο κι' ἕνα σκύλο, πού ἴσως δὲν θά τοὺς χρησιμεύουν. Πιστεύω νὰ μ' ἐννοεῖτε: Θέλω νά πῶ πῶς οἱ ληστὲς ἔπασαν ὅλη τὴ συνοδεία, ὅλη τὴν πομπή, ὅπως ἦταν και βρισκόταν. Γι' ἀγάπη δηλαδή τοῦ κ. Μπέμπεη Καρομανίνα, αἰχμαλωτίσθηκε... ὡς κι' ἡ μαύρη μοτιλία τῆς Φεβρονίας!

Ἐδῶ οἱ ἐπίσημοι γέλασαν και χειροκρότησαν. Μπαβὸ του τοῦ κ. Ταμίας! Ὁραῖα τὰ εἶδε, ὄραῖα τὰ εἶπε, ὄραῖα τὰ ἐξήγησε. Ἔτσι χωρὶς ἄλλο θά ἔγινε ἡ αἰχμαλωσία. (Και πού νᾶξεραν!...)

Ναί, ἀλλὰ τί ὄφελουσε ἡ ἐξήγησι; Μήπως μ' αὐτὸ θάρφιναν τοὺς αἰχμάλωτους, θά ἔξουμπιζόνταν οἱ ληστὲς και θά γλύτωνε ὁ τόπος;... Γι' αὐτὴ τὴ σωτηρία ἔπρεπε τώρα νά σκεφθοῦν και νάποφασίσουν τὸ καλύτερο.

Καθένας εἶπε τὴ γνώμη-του. Συζήτησαν πολὺ. Καὶ στὸ τέλος συμφώνησαν μετὰ τὴ γνώμη τοῦ κ. Φρουράρχου και παραδέχθηκαν τὸ σχέδιό του.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν τὸ ἀκόλουθο: Θά ἐτοιμάζαν σφραγὸ και τὴν ἴδια νύχτα, θά περικύκλωναν τὸ λόφο τοῦ Προφήτ' Ἡλία, — ἀφοῦ πρῶτα θά βεβαιώνονταν πῶς οἱ ληστὲς μετὰ τὰ τρία παιδιά βρισκόνταν ἀκόμα κεῖ-πάνω. Καὶ θά τοὺς ἀνάγκαζαν ἔτσι νά παραδοθοῦν.

Ἐδωσαν λοιπὸν τὰ χέρια. Καὶ καθένας δοκίμησε νά κάμῃ ὅ,τι μπορούσε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν παιδιῶν και τὴ σωτηρία τοῦ τόπου.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Αλλά γυρίζοντας μία στιγμή τα μάτια, βλέπει εκεί, στα πόδια του κρεβατιού, δυο γνώριμες μορφές, έναν άντρα και μία γυναίκα του λαού, που τον κοιτάζουν γελαστά, χωρίς να τολμούν να πλησιάσουν. Να οι συγγενείς του! να οι φίλοι του! Δεν έχει άλλους στον κόσμο. Είναι οι μόνοι που δεν τον έκαμαν ποτέ κακό...»

— «Ε, πώς πάμε;... λιγάκι καλύτερα, ε; τον ρωτά ο Μπελιζαίρ, που του είπαν πως ο φίλος του είναι αποφασισμένος και κρύβει τώρα τη μεγάλη του λύπη...»

«Η κυρία Μπελιζαίρ άρνιει στο κομμοδίνιο τα δυο άρατα πορτοκάλια που του έφερα και κάθεται κοντά στο κρεβάτι με τον άντρα της, αμίλητοι κι' οι δυο. Μά κι' ο Τζάκ δεν μιλεί καθόλου. Έχει τα μάτια του ανοιχτά και καρφωμένα στην πόρτα. Ξάν τι να συλλογίζεται; σαν πο... να περιμένει; Μόνο μία μητέρα θα μπορούσε να το μαντέψει, κι' η κυρία Μπελιζαίρ το μαντεύει.»

— Τι λέτε, κύριε Τζάκ, του κάνει άξαφνα, να πάω να σας φέρω τη μητέρα σας;

Το δουσιμένο του βλέμμα ζωηρεύει και κοιτάζει γελαστά την καλή γυναίκα. Ναι, αυτό θέλει... Τώρα που ξέρει πως θα πεθάνει, ξεχνά όλα όσα του έχει κάνει η μητέρα του. Αισθάνεται την ανάγκη να την ιδεί, να την αγαλιάσει, να την φιλήσει. Κι' αισθάνεται ακόμα πως κανέναν άλλο δεν άραπα στον κόσμο, σαν αυτή τη μητέρα που του έφυγε και τον άφησε. Ούτε τη Σεσίλη που τον έδιωξε...

«Η κυρία Μπελιζαίρ κάνει να φύγει, να τρέξει, μα ο άντρας της την έμποδίζει. Οι δυο τους μιλούν σιγά σιγά στα πόδια του κρεβατιού, συζητούν. Ο Μπελιζαίρ δεν έννοει νάφήση τη γυναίκα του να πάει στο «κυριό με τα μουστάκια». Δεν θα την αφήσει να μπει, να ιδεί την κυρία... εκείνη θα έπιμενε, θα φωνάζει, θα γίνη καυγάς κι' ίσως να την πένα και στην αστυνομία. Καλύτερα να πάει αυτός. Τουλάχιστο δεν θα φωνάξει... Η κυρία Μπελιζαίρ αντίλβγει. Ξέρει τη βεβαιότητα του, τίποτα δεν θα κάνει πάλι. Πρέπει να πάει αυτή κι' άς γίνη ε, τι, ε, τι.»

«Έτσι συζητούν κάμποσο. Έπιτάλους ο Μπελιζαίρ καταφέρνει τη γυναίκα του να τον αφήσει.»

— Έννοια σου, της λέγει, κι' αυτή τη φορά θα τη φέρω. Ξέρω εγώ! Και με πεποθήση, που τη μεταβί-

δει και στην κυρία Μπελιζαίρ, φεύγει τρέχοντας.

Φθάνει γρήγορα στην προκυμαία των Αδγουστίνων, αλλά τὰ βρίσκει μπαστούνια σαν την άλλη φορά.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτᾷ ὁ θυρωρὸς, σταματώντας τον στη σκάλα.

— Στοῦ κυρίου Νταρζαντόν.

— Ἐσὺ ἦρθες καὶ προχτές τὸ βράδυ;

— Μάλιστα, ἀπάντι ὁ ἀθῶος κι' ἀπόνηρος Μπελιζαίρ.

— Τότε περιττὸ ν' ἀνεβῆς. Λαίπουν εἶσαι στὴν ἐξοχή. Καὶ θάρῃσουν.

Στὴν ἐξοχή, μὲ τέτοιον καιρὸ, τέτοιο κρύο, τέτοιο χιόνι; Ἀπίθανο τοῦ φαίνεται τοῦ Μπελιζαίρ. Κι' ἐπιμένει, λέγοντας πὸς τὸ παιδί τῆς κυρίας εἶναι βερικά ἀρρωστο στὸ νοσοκομεῖο. Τοῦ κάκου. Ὁ θυρωρὸς ἀκοῦει καλὰ καλὰ τὴν ἱστορία, μὰ δὲν ἀρνίει τὸ γυρολόγο νάνεβῃ. Κι' ὁ δυστυχισμένος ἀναγκάζεται νὰ φύγει ὅπως πήγε.

Αλλά στὸ δρόμο, στὴν ἀελλοπείρα, τοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα ἐξοχή: Ὁ Τζάκ δὲν τοῦ εἶπε ποτὲ πὸς τὰ εἶχε χαλάσει μὲ τοὺς Ριθάλ. Κι' ἤξερε, ἀπὸ τὶς διηγήσεις τοῦ συνοίκου, πόσο καλὸς ἦταν ὁ γερο-γιάτρος. Ἄν πήγαινε τώρα νὰ τοῦ τὸν φέροι; Ὁ καίμενος ὁ ἀρρωστος θὰ παρηγορητόταν βλέποντας κοντὰ του ἕνα φίλο παλιό. Στὴν ἀναδροχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάει...

Ἐτραξε στὸ σπῆτι, φορτώθηκε τὸ πανέρι μὲ τὰ καπέλλα, — χωρὶς αὐτὸ ποτὲ δὲν ταξίδευε ὁ Μπελιζαίρ, — καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Ἐτιόλ, σκυρτός καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο. Ἀλλά... ἀλλίμονο! εἶδαμε τί τὸν περιμένει στὸ τέλος τοῦ μεγάλου καὶ κουραστικοῦ αὐτοῦ δρόμου:

«— Δὲν εἶν' ἐδῶ... δὲν ξέρω ποτὲ θὰ γυρίσουν...»

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ κυρία Μπελιζαίρ, καθισμένη πάντα κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ φίλου της, δὲν ξέρει τί νὰ υποθέσει γιὰ τὴν πολὺωρη αὐτὴ ἀπουσία τοῦ ἀντρός της. Τί ἔκανε; τί ἔπαθε; Μὴ φώναζε κι' αὐτὸς στὸ ξένο σπῆτι καὶ τὸν πῆραν στὴν Ἀστυνομία;... Ἄ, ὄχι! ποτὲ δὲν θάκνε τέτοια τρέλα ὁ Μπελιζαίρ. Κάτι ἄλλο θὰ ἦταν...

Ὡ, μὲ τί ἀγωνία περιμένει τώρα ὁ Τζάκ τὴν μητέρα του! Ἡ κυρία Μπελιζαίρ δὲν ἤξερε πὸς νὰ τὸν ἡσυχάσει. Κι' ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε μὲ τὴν τύρφη τῆς σάλας, μὲ τὸ πλήθος πὸς ἔφεραν ἡ Κυριακὴ γύρω στὰ κρεβάτια τοῦ νοσοκομείου. Στὸ δρόμο, στὶς σκάλες, στοὺς διαδρόμους, παντοῦ θόρυβος, ὀμιλίες, βήματα. Κάθε στιγμή ἀνοίγει ἡ πόρτα κι' ἐμπάνει ἐπισκέπτες. Ὁ Τζάκ τοὺς κοιτάζει. Ἦταν ἐργάτες ἢ μικροαστοὶ μὲ τὰ κυριακάτικὰ τους. Μιλοῦσαν μὲ τοὺς ἀρρώστους, καθόνταν κοντὰ τους, προ-

παθοῦσαν νὰ τοὺς παρηγορήσουν, νὰ τοὺς ἐνθαρρύνουν, νὰ τοὺς κάμουν νὰ γελάσουν, ἄλλοι μ' ἕνα ἄστερο, ἄλλοι μὲ μιὰ παραίνεση, ἄλλοι μὲ μιὰ ἀνάμνηση. Μὰ συχνὰ οἱ φωνές πνιγόνταν στὸ κλάμα...

Κάθε φορὰ πὸς ἀνοίγει ἡ πόρτα, ὁ Τζάκ ἀνασηκώνεται μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς θὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του. Καὶ βλέποντας νὰ μπαίνει κάποιος ἄλλος, ξαναπέφτει μὲ ἀπογοήτευση, μὲ ἀπελπίσια... Δὲ θάρῃ λοιπὸν; Θὰ πεθάνη χωρὶς νὰ ἰδῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν μητέρα του;

Ἡ ἀρρώστεια, ὁ πόνος, ὁ φόβος τοῦ θανάτου, τὸν ἔχουν ξανακάνει παιδί. Ὅπως στὸν ὕπνο του, στὸνειρό του, καὶ στὸν ζῆπνο του τώρα εἶναι πάλι ὁ μικρὸς Τζάκ, ὁ Τζάκ μὲ Τ Ζ, τὸ ξανθὸ παιδάκι, ὁ βαπτισμὸς τοῦ λόρδου Πήμπουκ. Καὶ περιμένει τὴν μητέρα του, τὴν Ἰδὰ ντὰ Μπαράνσού...

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ Η ΑΜΟΙΒΗ

Στὴ Βαγδάτη, στὸ παλάτι τοῦ Καλίφη, παρουσιάσθηκε μιὰ φορὰ ἕνας ἀνθρώπος, πὸς ζήτησε νὰ ἐπιδείξει τὴν τέχνη του καὶ τὴν ἱκανότητά του. Γιατ' εἶχε γυμνασθεῖ εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια νὰ ρίχνη, ἀπὸ ἀπόσταση δέκα βημάτων, ρύζι, σὲ μιὰ τρυπίτσα ἀνοιγμένη στὸ πάτωμα, καὶ νὰ μὴ λαθεύη οὔτε μιὰ φορὰ στὶς χίλιες!

Οἱ ἀδελκοὶ πὸς τὸ εἶδαν πρῶτα καὶ τὸ θαύμασαν, παρουσίασαν τὸν ἀνθρώπο στὸν Καλίφη.

Ρίχνει τὸ πρῶτο ρύζι, — μέσα στὴν τρυπίτσα. Τὸ δεύτερο, μέσα. Τὸ τρίτο, τὸ δέκατο, τὸ ἑκατοστό, ἔλα μέσα.

— Βάρ, βάρ, βάρ! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ Καλίφη.

Κι' ὁ ἀνθρώπος συλλογιζόταν μὲ χαρὰ:

«Ποῖος ξέρει τί χρυσάφι θὰ μοῦ δώσῃ γι' ἀμοιβὴ! Μπορεῖ νὰ μὲ κάνει καὶ Πασά, ἴσως καὶ Βεζύρη!»

Κι' ἡ ἐπιδείξη ἐξακολούθησε ὡς τὸ διακοσιοστὸ ρύζι, πὸς κι' αὐτὸ ἔπεσε στὴν τρυπίτσα ἀλάθευτα.

— Φθάνει! φωνάζει τότε ὁ Καλίφη. Κατάλαβα.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἀδελκοὺς, προστάζει:

— Κρεμάστε τὸν!

— Τί; γιατί; φθθυρίζει γλωμὸς ὁ δυστοχιζόμενος ἀνθρώπος, μὴν πιστεύοντας ταῦτιά του.

Ὁ Καλίφη ἀποκρίνεται:

— Γιατ' ἔδωξες τὴ ζωὴ σου νὰ μάθῃς ἕνα τόσο ἀχρηστὸ πρᾶγμα, ἐνῶ μ' αὐτὴ τὴν ἐπιμονὴ καὶ μ' αὐτὴ τὴ θέληση, μπορούσες νὰ μάθῃς κάτι πολὺ χρησιμότερο.

Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΘΟΝΗΑΓΚΑΙ ΗΠΙΣΤΟΛΗ

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟ

Ἀγαπητοί μου,

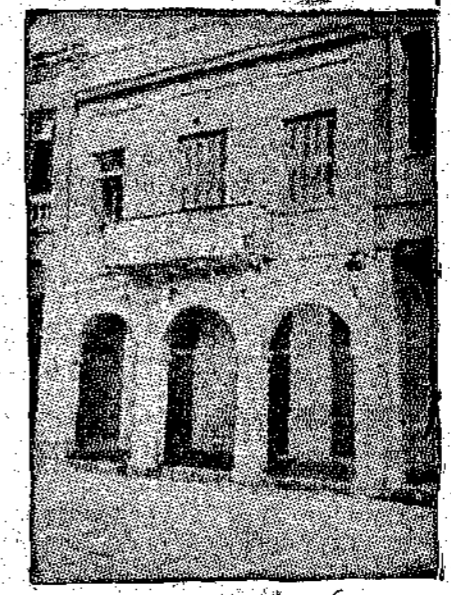

ΣΟΙ ζήτη σὲς Πάτρας, θὰ ξέρετε βέβαια τὸ εἰστορικὸ σπῆτι τῆς πόλης σας. Μὰ κι' ὅσοι δὲν τὸ ξέρετε, μορρεῖτε, τώρα πὸς θὰ τὸ μάθετε, νὰ... πεταχτήτε μιὰ στιγμή καὶ νὰ τὸ ἰδῆτε. Βρίσκεται σὲ πολὺ κεντρικὸ δρόμο: στὴν ὁδὸν Κορίνθου. Περνάτε καὶ τὸ Ταχυδρομεῖο, — ἂν εἶναι ἀκόμα ἔκει πὸς ἦταν ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἔταν τὸ εἶδα ἐγώ, — προχωρεῖτε λίγο ἀκόμα πρὸς τὰ πάνω, φθάνετε κοντὰ στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ νὰ τὸ μπροστὰ σας! Ἔχει, ἢ εἶχε, τὸν ἀριθμὸ 77. Κι' εἶν' ἕνα παλιὸ σπῆτι, μάλλον μικρὸ, σφηνωμένο ἀνάμεσα σὲ δυο μεγαλύτερα καὶ νεότερα, μὲ κολόννες ἀπὸ κάτω, μὲ μπαλκόνι στὴ μέση καὶ μὲ δυο παράθυρα. Λοιπὸν, σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, τὸ 1856, γεννήθηκε ἡ Ματθίλδη Σεράο, ἀπὸ πατέρα Ἰταλὸ, — ἕναν πρόσφυγα, καθηγητὴ τότε τῆς Μουσικῆς στὰ πατρὶνὰ Σχολεῖα, — κι' ἀπὸ μητέρα Ἑλληνίδα. Κι' αὐτὸ μόνο βέβαια τὸ περιστατικὸ θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ δοξάσῃ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο. Γιατὶ ἡ Ματθίλδη Σεράο, πὸς πέθανε τὸν περασμένο μῆνα στὴ Νεάπολη, ἦταν μιὰ δόξα τὸν Ἰταλικὸν Γραμματικόν. Ἀλλὰ στὸ ἴδιο σπῆτι, ἕπιερ' ἀπὸ τρία χρόνια, γεννήθηκε καὶ μιὰ ἄλλη δόξα, μεγαλύτερη αὐτῆ κι' ἑλληνικῆ: ὁ Κωστής Παλαμάς, ὁ ποιητὴς μας (1859.)

Τί σύμπτωση! Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη στὴν Ἑλλάδα κι' ἄλλο ἕνα σπῆτι ὅπου νὰ γεννήθηκαν δυο ἀνθρώποι τόσο περιφθμοὶ στὸν κόσμο ὅσο εἶναι ὁ Παλαμάς κι' ἡ Ματθίλδη Σεράο. Τὸ «ἱστορικὸ σπῆτι» τὸν Πατρών, λίκνο μεγαλοφυίας, εἶναι ἀληθινὰ ἕνα μνημεῖο μοναδικό. Καὶ θάξιζε νάγορασθῇ ἀπὸ τὸ Δημόσιο, νὰ διατηρηθῇ γιὰ πάντα, καὶ νὰ ἐντειχισθῇ στὴν πρόσοψή του μὲ τὰ πλάκα ἀναμνηστικῆ, πρᾶγμα πὸς ἴσως θὰ γίνη ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὄρα, σὲς οἱ Πατρινοὶ προσέχετε τὸ καὶ ἀγαπάτε το. Δὲν ὑπάρχει, σὰς λέω, σ' ἄλλή τὴν Ἑλλάδα πὸς ἐνδοξο σπῆτι. Κι' ἡ πόλη σας πρέπει νὰ τὸ θεωρῇ τιμὴ της καὶ κηρύρι της.

Ἄλλ' ἄς ἔλθουμε στὴ Ματθίλδη Σεράο, πὸς ἐξαφορμῆς τοῦ θανάτου της σὰς μίλησα γιὰ τὸ σπῆτι πὸς γεννήθηκε. Τὴν γνωρίζετε ἀπὸ τὰ ἔργα της. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δημοσιεύθηκαν μεταφρασμένα καὶ στὴ «Διάπλασι», καὶ προχτές ἀκόμα οἱ «Δυὸ ψυχές». Μὰ καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὴ μεγάλη αὐτὴ Ἰταλίδα συγγραφέισσα; Τὰ μυθιστορηματὰ της προπάντων καὶ τὰ διηγηματὰ της, τὰ ναπολιτάνικα, ἔχουν με-

ταρρασθεῖ σ' ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου. Στὴν Ἰταλία ὁμοῦς ἦταν πασιγνωστὴ καὶ σὰ μιὰ δυνατὴ καὶ θερραλέα δημοσιογράφισσα. Γυναίκα ἕναν καιρὸ τοῦ Σκαρφόλιο, — ἕνός ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους δημοσιογράφους τοῦ κόσμου, — ἔβγαζε μαζί του τὴν «Πρωτὰ» κι' ἔταν, ἀπὸ ἀντίθεση πολιτικῶν φρονημάτων, τὸν ἐχώρισε. Ἐδρασε δικὴ της ἐφημερίδα, τὴν «Ἡμέρα» πὸς τὴν διεύθυνε ὡς τὸ θάνατό της. Καὶ μάλιστα γράφοντας γι' αὐτὴ, πέθανε ξαφνικά: στὸ γραφεῖο της, τὸ περίφημο, καθὼς ἔσκυβε, μὲ τὴν πένα στὸ χέρι, νὰ σηκώσῃ ἕνα βιβλίο, ἐμεινε ἀπὸ συγκοπή, σὰν τὸν παλαιστή πὸς πέφτει στὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ ἐσφυχᾷ, σπίνγοντας ἀκόμα τὸ ὄπλο του. Ἀλλὰ τί

Τὸ ἱστορικὸ Σπῆτι τὸν Πατρών

πολεμιστρά κι' ἡ Ματθίλδη Σεράο! Οὔτε κούραση ἤξερε, οὔτε ἀπεθάρρυνση, οὔτε ἀποχώρηση. Τὴν φοβόνταν κι' οἱ ἀντίπαλοὶ της μὰ κι' οἱ φίλοι της. Ἐργαζόταν καὶ δώδεκα, καὶ δεκατρεῖς ὥρες τὸ μερόνυχτο. Κι' ἡ φωνὴ της, ἡ βραχνὴ ἐκείνη γεροντιστικῆ φωνῆ, στὸ γραφεῖο τῆς «Ἡμέρας», προξενόσασε τρόμο σ' ὅλους, ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον τάχτη ὡς τὸ παιδί τοῦ τυπογραφείου. Πόση δύναμη ἔκλεινε μέσα της αὐτὴ ἡ γυναίκα, πὸς ἔγραφε στὴ ζωὴ της δόξα κερὴ βιβλιοθήκη καὶ πέθανε γράφοντας!

Τὸ δοξαζόμενο της στάδιο τὸ ἀρχισε ταπεινά. Ἐξῆ χρονῶν, οἱ φτωχοὶ γονεῖς της τὴν πῆραν ἀπὸ τὰς Πάτρας καὶ τὴν ἔφεραν στὴ Νεάπολη, ὅπου θὰ ζοῦσε γιὰ πάντα. Δεκάξῃ χρονῶν, ἀπὸς τελεῖσασε ὅπως-ὅπως τὶς σπουδὰς της, ἀναγκάσθηκε νὰ γίνη τηλεγραφεῖστρια. Ἀλλὰ εἶχε τὸ «δῶρο». Ἦξερε νὰ βλέπει τὸν κόσμο, τὴ ζωὴ, τὸν ἑαυτὸ της ὡς τὰ βᾶθη του. Κι' ἀ-

πὸ τὴ ζωὴ της στὸ Τηλεγραφεῖο ἐμπνεύσθηκε νὰ γράψῃ τὸ πρῶτο τῆς διήγημα, τὴν «Τηλεγραφεῖστρια» (βλέπετε τὸν ἀληθινὸ συγγραφέα: Ἀπὸ τὰ γύρω του κι' ἀπὸ τὴν ψυχὴ του ἀντλεῖ τὴν ὄλη του, δὲν γράφει φανταστικὰ καὶ ψεύτικα πρᾶγματα...) Τὸ διήγημα ἐκεῖνο ἔγινε δεκτὸ σ' ἕν' ἀπὸ τὰ καλύτερα ἰταλικά περιοδικά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ζωὴ τῆς φτωχῆς τηλεγραφεῖστριας ἀλλάξε. Ἐξακολούθησε νὰ γράφει καὶ νὰ δημοσιεύει. Μπήκε καὶ στὴ δημοσιογραφία. Γνωρίστηκε καὶ μὲ τὸν μεγάλο Δαννοῦτσιο, πὸς εἶχ' ἐνδοσιασθεῖ μαζί της καὶ τῆς ἀφιέρωσε μάλιστα καὶ τὸ πρῶτο του μυθιστόρημα: γνωρίστηκε καὶ μὲ τὸν Σκαρφόλιο πὸς τὴν ἐπαίρνε σὲ λίγο γυναίκα του. Κι' ἔτσι ἔγινε σιγά-σιγά ἡ Ματθίλδη Σεράο ἡ πασιγνωστὴ, ἡ κοσμαγάπητη, ἡ λατρεῖα τῆς Ἰταλίας καὶ προπάντων τῆς Νεάπολης. Φθάνει νὰ σὰς πῶ πὸς ὁ νεκρὸς της ἔγινε δημόσιο προσκόνημα καὶ τὴν κηδεῖα της, ἀληθινὰ πάνδημη, τὴν ἀκολούθησε κι' ἡ ἀριστοκρατία, κι' ὁ λαὸς, κι' ὁ ὄχλος ἀκόμα.

Θυμὸν ἄραγε κι' ἀγαπᾶσθε τὴν Ἑλλάδα ἡ μεγάλη αὐτὴ πατρὶνὴ Ναπολιτάννα; Ὡ, ναι! Ἀκουστε πὸς ἀρχίζει ἕν' ἀπὸ τὰ ἑλληνικῆς ὑποθέσεως διηγηματὰ της (κι' ἔχει γράψει τέτοια πολλά): «Τὰ μακριὰ καλοκαιρινὰ ἀπογέματα καὶ τὰτέλειωτα χειμωνιάτικα βράδια, ἐπαίρνα ἕνα σκαμνὶ καὶ καθόμουν στὰ πόδια τῆς μητέρας μου, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι μου στὰ γόνατά της. Εκείνη, χαϊδεύοντας μὲ τὸ ελαφρὸ της χέρι τὰ γράμμά μου μαλλιὰ, μοῦ διηγόταν ἱστορίες τῆς Ἑλλάδας, τῆς μακρινῆς χώρας μας, πὸς γι' αὐτὴν μὰς κεντοῦσε τὴν καρδιά ἢ νοσταλγία: γιὰ τὴν μητέρα μου, μὲ νοσταλγία γεμάτη ἀναμνήσεις γιὰ μένα, μιὰ νοσταλγία γεμάτη ἐλπίδες...»

Σὲ μιὰν Ἀθηναῖα κυρία, πὸς τὴν ἐγνώρισε γιὰ λίγο στὸ Παρίσι, ἔγραφε κατόπι ἀπὸ τὴ Νάπολη: «Σὰς ἀγαπᾶ ὅπως κάθε τι πὸς μὸς θυμίζει τὴν ἀγαπημένη μου Ἑλλάδα». Στους Ἑλληνας, πὸς πήγαιναν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν, ἔκανε πάντα τὴν καλύτερη ὑποδοχή. Καὶ τοὺς ἔλεγε μὲ καμάρια: «Γεννήθηκα στὰς Πάτρας, καὶ στὸ ἴδιο σπῆτι πὸς γεννήθηκε ὁ Παλαμάς. Τῆξερε, βλέπετε, κι' αὐτό. Καὶ τὴ συγκινοῦσε...»

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΗ ΘΡΥΨΑΛΗ

Ἐνας τρελὸς εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι φρονιμῆσε καὶ ἔβησε μελαγχολικώτατος. Ὅταν συνήλθε καὶ ἐνανόησε νὰ παῦν καὶ νὰ διορθῇ, ξαναβῆκε τὴν εὐτυχία του. Δ. Γρ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Πιστεί το τεχνικό πούλι, κι' αντίς του, — ό ήρωας, ό κα- τακτητής άνθρώπος...

Α.—ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ
Ω, Δαίδαλε, στά χρόνια σου, τὰ κέρια φτερά σου Πρώτος έσύ, τὰ φέροντας και πέταξες ψηλά! Σκλάβο πούλι, πού μιά στιγμή, βρήκες τή λευτεριά σου, Με τή λαμπαρή σου έπερσεση, μās διδάξες πολλά...

Μά ή Μοίρα πού σε φρόναψε, — άλλοι! —τό σόκροπό σου, Τόν Ίκαρό σου τό φτωχό, έφριξε πρώτο θύμα Κ' ή θάλασσα τόν δέχτηκε, — κι' έλας σου τό φως σου, Τόν Ίκαρό σου τό φτωχό... — και τούγινε τό μύημα...

Ανθρώπος πολυτόχαστε, τής Γνώσης τό στεφάνι Πούναί πλεγμένο άκ' τ' ύψια, και θεία Θεού χείρα Μόνο σε Σέν' άνήκει. Κανένα δε σε φτάνει, Απ' τα έπίγεια θνητά όγκα, και τα αϊθέρια...

Β.—ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Διαβήκανε τα χρόνια με σπουδή και τόρα βλέπω μπρός μου, Θεόκρατο, πολύτεχο, ταχύ αεροπλάνο, Κι' οι διαβάστες άνάμνητες, ξαναγεννιόνται έντός μου... Βλέπω τό θύμα στο βυθό, τόν Ήρωα από πάνω...

Σε' ασάλευτα φτερούγια σου, θυμώσιμο πρόμα, Ας ήτανε γεμμένο τό κορμί μου, Και πετώντας στα ούρανα, να δώ τό θάμμα... Και τή ζωή άς μου στοίχιζε ή όρμη μου!...

Επαρκενιάδας Θεόφιλος (Γ' Βραβείο Μ. Παιδικού Διαγωνισμού)

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πρώτος, μέσα σ' όλους τούς νοικοκυραίους του χωριού, ήθελε να ξεκινήσει ο χόντρος Μπαρμπιλάκης για ταμπέλια του, όπου, με τή βοήθεια του Θεού και του λαμπαρό ήλιου τής πυρός όχτίδες, τα δροσερά άπλωμένα σταφύλια γίνονται ξερός καρπός έτοιμος για μάζεμα. Χαροίμενες παρές χωριατοπούλες σκορποθσαν άνάμεσα από τήν άπλωμένη σταφίδα.

Γονατιστές, με τό άπορο τσεμπερί πιασμένο μέσ' στα δόντια, σιτριάζουν τή σταφίδα και τή όίχουν στις άνογιμένες ποδιές τους κι' από κει στις κόφες που θάδεισαν πάνω σε λίγο για τό λήγισμα. Κι' όμα τελείωση κι' αυτό...

Α! φέτος, ο Μπαρμπιλάκης θα πληρώσει τούς έργατες και θα τούς στελλει στο καλό. Ής εκει! Και για τό πάστρεμα, ξερεί έ- κεινος: Θα πάρει παιδάκια. Δε λέει, καλές είναι οι κοπέλλες και άξίες, μα τις άφινει ή κουβέντα να κόνουν δουλειά! Έπειτα τρώνε κιόλα, κι' αν τις άφινε, μπορεί να σου ρημάξουν τή μοση σουδειά. Αμ' βέβαια! Έκείνες θα τήν πούλησουν τή σταφίδα, ή θα τήν πλερώσουν, για να μή φράνε. Έγώ τα παιδάκια έχουν κάποιον φόβο άπάνω τους.

Κι' έπειτα, με τα μικρούλια τους δαχτυλάκια τα καταφέρνουν καλύτερα από τόν καθένα σ' αυτή τή δουλειά. Η αλήθεια είναι πως οι κοπέλλες είναι οι πιο έπαίτιδες. Μά έλα πού γυροδόν μεγάλο μεροκάματο! Ένώ τα παιδάκια, με λίγα γροσάκια και καμμιά χουφτιά σταφίδες, τελέβουν τή δουλειά μιά χαρά.

Κι' αυτό, κουρασμένα από τα πολλά παιχινιά και νοιάθοντας τήν καινούρια σταφίδα που τήν είχαν πιά άποθυμάσει, — κι' ο Μπαρμπιλάκης έπιανε χουφτιές από τό σωρό και τις άφινε να πέφτουν πάνω πίσω λίγες λίγες τις σουτανιάδες σταφίδες, ξανθές, λαμπερές, λαχταριστές, τό πιο καλό έπισημα κι' άπ' όλα τα γλυκόλογα του, — δέχτηκαν με προθυμία.

Και μιά τρανταχιά παιδία ά- ραδιάστηκαν γύρω στους σοφράδες, κάτω από τις καλομάλε- κτες τσαρδάκες. — Άντε, μπρός παιδί, μπρός παιδί! παρατρύνει ο Μπαρμπι- λάκης.

Και για να τα χωριάσει, βου- τούσε άνοιχτές-άνοιχτές και τις δυό του παλάμες μέσα στις στί- βες τής σταφίδας και τις έβγαζε τόσες γεμάτες και τις μοίραζε στα παιδία. Μά από τό πολύ άνοιγ- μα, τα χέρια του δε σμίγαν κι' ά- πό τή χαραμάδα π' άφιναν στη μέση, έπεφταν, ξανθή βροχή, οι σταφίδες στη στίβα πάλι.

Μά δε είναι! Κι' έτσι λίγο δεν τοίπερε το καθένος. Μά τι είναι μιά χουφτιά στα- φίδες για παιδία γερά, γημένα κάτω από τόν ήλιο; Κι' ή σουλ- τανίνα τόσο γλυκιά, πού μιά κι' έκαναν όρχή, δεν τούς έκανε καρ- δια να τελειώσουν ποτέ. Κι' ά- φού ο Μπαρμπιλάκης δεν τούς έδινε πιά, έπαιζαν μονάχα τους. Τι άλλο;

Με κακό μάτι τό είδε αυτό ο Μπαρμπιλάκης. Μά δεν ήταν άν- θρωπος να στεναχωρηθί πολύ. Έφερε και τις δυό του παλάμες μπρός στο στόμα, και φτύνοντας

Μέσα, άρχισε να νουσιμαλεσι το σωρό: — Άντε, μπρός παιδί, μπρός παιδί! Κατσουφιασμένα τώρα, στρά- θηκαν τα παιδία στη δουλειά. Και τό πάστρεμα τραβούσε-σι- γα-σιγά, άνόρεχτο, σιωπηλό... Μίρμα

Κατσουφιασμένα τώρα, στρά- θηκαν τα παιδία στη δουλειά. Και τό πάστρεμα τραβούσε-σι- γα-σιγά, άνόρεχτο, σιωπηλό... Μίρμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Μίρης, από του φα- γητού, τρέχει στην αδλή άπάνω- κάτω.

— Γιατί, Μίρη μου, τρέχεις και ιδρώνεις; τού λέει ή μητέ- ρα του.

— Μά γι' αυτό άκριβός, τής ά- πανιτά' για να φάω τό μεσημέρι τό φαμί μου με τόν ιδρώτα του προσώπου μου. Σπίγγε

Η μικρή Φιρή φορεί πάντα τέλοφορία τής Κιχίς, τής μεγα- λύτερης αδελφής της.

Μιά μέρα, τής Κιχίς τής έ- πεσε ένα δόντι. Κι' ή Φιρή φώ- ναξε: — Όχ, δυστυχία μου! Έμένα θα τό βάλουν τώρα κι' αυτό!...

— Όχ, δυστυχία μου! Έμένα θα τό βάλουν τώρα κι' αυτό!... Ταπεινό Κυκλάμινο

Η μαμαρά:— Σήμερα είναι τής Αγίας Παρασκευής.

Η μικρή:— Μά πως γίνεται, άφού σήμερα είναι Τρίτη; Αφροδίτη τής Μήλον

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Τό γαλλικό κείμενο πού σας δίνω για μετάφραση, είναι πολύ εύκολο βέβαια, αλλά και πολύ δύσκολο. Γιατί δεν πρόκειται να τό μεταφράσετε άπλόα κατά λέ- ξη' πρέπει να τό μεταφράσετε στη γλώσσα μας, να τό κάμειτε έλλη- νικά. Έτσι, για όλα έκτανα τα babu, τα dada, τα mimi πού βλέπετε στο τέλος, πρέπει να βρήτε τις άνάλογες λεξούλες από τήν παιδική γλώσσα, και γε- νικά να κάμειτε όλο τό κομμάτι να μοιάζει μ' ένα κεφάλαιο από νηπιακό τής Κυρά-Μάρθας. Για- τι και τό πρωτότυπο ένα κεφάλαιο από νηπιακό μυθιστόρημα είναι, ένα κομμάτι για πολύ μι- κρά παιδία.

Και πάλι, το χωρίο τους δια- γωνιζόμενους σε δύο τάξεις. Στη μεγάλη θα βάλω τούς από 15 χρονών κι' άπάνω και στη Μι- κρή τούς από 14 και κάτω. Γι' αυτό πρέπει απαραίτητα να ση- μειώσετε τήν ήλικία σας, κι' ά- κόμα να δηλώσετε αν διαγωνι- σθήκατε κι' άλλες φορές σε με- τάφραση εκ του Γαλλικού και τι Βραβείο ή Έπαινο πήρατε τε- λειώτα.

Ίδου τό γαλλικό κείμενο: PIERROT-ROBINSON L'EDUCATION DE VENDREDI Πιερρότ ή αμενέ Vendredi chez lui, dans la jolie maison

qu'il s'est faite avec des bran- ches d'arbres. Il a formé un grand projet, Pierrot.

Il ne veut pas que Vendredi reste toujours ignorant et il va lui apprendre a lire. Il a mis ses lunettes, posé sur sa tête son grand bonnet pointu, s'est armé de son bâton blanc et il commence la leçon. Mais la tête noire et crépue du pauvre Vendredi est très dure.

Pierrot a beau lui dire A A A. Vendredi ne sait pas ce que cela signifie.

A A A, croasse Coco, per- ché sur le bord du tableau noir; c'est donc difficile de dire: A A A. Et il se balance de droite et de gauche, et il ricane et il se moque du pauvre Vendredi et il fait tant de bruit qu'on croirait qu'il y a une douzaine de perroquets dans la chambre.

Ne vous moquez pas tant. Monsieur Coco: vous n'etes pas beaucoup plus savant que Ven- dredi.

Et Pierrot reprend en tirant l'oreille de son élève: A A A. — Aie! aie! aie! fait l'élève.

— A la bonne heure! dit le maitre qui a entendu A A A! Et la leçon continue.

Seulement quand Pierrot é- pèle b-a-ba, b-a-ba, baba. Vendredi répond: gâteau.

Quand Pierrot épèle b-é-bé, b-é-bé, bébé. Vendredi répond: Petit noir.

Quand il épèle d-a-da, d-a-da, dada. Vendredi répond: cheval.

Quand il épèle m-i-mi, m-i- mi, mimi. Vendredi répond: Petit chat.

Quand il épèle l-o-l-o, l-o-l-o, lololo. Vendredi répond: J'ai soif.

Je ne sais pas s'il parviendra jamais a apprendre a lire.

Οι άλλοι όροι του Διαγωνισμού είναι οι εξής:

Δωρεάν μπορούν να λάβουν μέρος όλοι όσοι έχουν ψευδάνυ- μο έγκριμένο για τό 1927, οι λοιποί συνδρομηται και τάδελφια των με πληρωμή 3 δραχμών κι' οι άλλοι όγορασαι δραχμών 5.

Η μετάφραση πρέπει να είναι πολύ καθαρά γραμμένη, σε χω- ριστό χαρτί, με τόν τίτλο «Απάν- τησις εις τόν Μ. Διαγωνισμόν Μεταφράσεως εκ του Γαλλικού», και μετά τόννομα και τό ψευδώνυμο του διαγωνιζόμενου, ναχί τήν ήλικία και τή δήλωση πού είπαμε.

Η καλύτερη μετάφραση θα δη- μοσιευθί. Και Βραβεία θάπνευ- μηθούν τό όμοιόμοια μιά όλους τούς μικρούς Διαγωνιζόμενους, πού τα έφέρετε από τό Ζ' Κεφάλαιον του Όδηγού.

Αναπληρώσι δεκταί ός τις 15 Σεπτεμβρίου. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 38 όδος Εδριπίδου τήν 22 Αυγούστου 1927.

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο του Σεπτεμβρίου, δωδεκασέλιδο, έπεται ναχί τήν «3ην Κυριακή». Ηπειδή όμως κι' ο Άνανίας πού άγγραφε τήν κρήνη, απέξ τις ή- μέρες έτυχε ναχί λιγάκι σοναχο- μένος, — άρρωσταίνον κι' οι βα- τράχοι, — όπως λέει σ' ένα μύθο του ο κ. Καμπουρόγλου, — έ- παιδή, προπάντων, ο κ. Βάπτης πού θέκανε τις ζωγραφίες, ήταν φοβερά άπασχολημένος όλον άδ- τόν τόν καιρό με τόν «Παπαγά- λω» του, — τή νέα Έπιθεώρηση πού έδωσε στο Θεάτρο Κοβάλις, — ή «3ην Κυριακή» αναβάλλεται για τό δωδεκασέλιδο τής 1ης Οκτω- βρίου (Τήν ήμέρα εκείνη μάλιστα ο ψυχολόγος μου έχει και τή γιορ- τή του: Άνανίου του Άποστό- λου). Όσο για τό έρχόμενο, έ- χει διάφορα άλλα όρατα πράγμα- τα πού θα σας άποζημιώσουν, τό τόσο συγκινητικότέλος του «Τζάκ» και τ' Άποτέλεσμα του Διαγω- νισμού Ζωγραφικής με τα βρα- βευμένα σκίτσα.

Αν θυμώσω αν τρεμλιάζετε, καμμιά φορά, Φαρεές, λυποθρα- μός γι' αυτό πού παθιάζειτε κά- που κάπου, τήν «ιδιοτροπία» πού λέξ, να κλείνετε μόνη σου και να μή έξ βλάπεις και νάκοδς κανένα. Προσπάθησε, παιδί μου, να τό νικήσεις, γιατί μπορεί να προ- χωρήσει και να καταντήσει όπο- χονδρία. Γιατάλλα πού γράφεις σ' εδχαριστώ. Είπα στον Άνανια πως έδωσες τόννομα σου σ' ένα χα- ριτωμένο κοουλάκι «πού όταν το βλέπεις στο στόμα, νομίζεις πως θα σου πη ένα χίλιο-μέριο», και σε βαβαδά ότε δεν του κατοφάνη- κε κάθόλου.

Αντιγράψο από τό γραμμα τής Άναγεννηθείσης Έλλάδος: Έτι πλοούσο πού ήταν τό τελευταίο σου δωδεκασέλιδο! Ένα σωρό πράγματα. Κι' όμως, όταν τό δι- άβασα όλο, μού φάνηκε σάν κάτι να του έλειπε. Τότε κατάλαβα πως δεν είχε Άθηναϊκή Έπιστο- λή και δεν έφέρετε πόσο λυπηθήκα. Άλλά πάλι, σκέφθηκα, τι να γί- νη! μπρός στην ήγεια του καλοψί- μας κ. Φαίδωνος... Δεν πρέπει να παραπονουμέθα γι' αυτό. Πο- λύ με συγκίνησε ο Τζάκ, πού τώρα στο τέλος έγκαταλείφθηκε άπ' ό- λους και μόνο ο καλός του φίλος Μπελιζάρ τόν όσηθε όσο μπορεί. Γέλασα όμως πάρα πολύ με τό χίλιο-μέριο «Σεβιδωσέ μου...» Τι όρατα πού τα γράφει αυτός ο θαυ- μάσιος Άνανίας!... Φαντάζομαι τώρα, άγαπητή μου, τι εδτυχία θα μάς χαρίσεις τού χρόνου, πού όλα σου τα φυλλάδια θα είναι δω- δεκασέλιδα... Τό έβρω, μα ελ- ναι ήγήμα' γιατί, δυστυχώς, τό εσοπάθωμα φέτος δεν ήγες τόσο καλά. Άν ένεργόοσαν όλοι οι φί- λοι μου όπως ένεργήσαν μερικοί, τότε μάλιστα.

Δεν θυμώσω αν τρεμλιάζετε, καμμιά φορά, Φαρεές, λυποθρα- μός γι' αυτό πού παθιάζειτε κά- που κάπου, τήν «ιδιοτροπία» πού λέξ, να κλείνετε μόνη σου και να μή έξ βλάπεις και νάκοδς κανένα. Προσπάθησε, παιδί μου, να τό νικήσεις, γιατί μπορεί να προ- χωρήσει και να καταντήσει όπο- χονδρία. Γιατάλλα πού γράφεις σ' εδχαριστώ. Είπα στον Άνανια πως έδωσες τόννομα σου σ' ένα χα- ριτωμένο κοουλάκι «πού όταν το βλέπεις στο στόμα, νομίζεις πως θα σου πη ένα χίλιο-μέριο», και σε βαβαδά ότε δεν του κατοφάνη- κε κάθόλου.

Πριγκίπισσα Ρωσάνακι, ει- δες βέβαια τήν έγκριση του ψευ- δανύμου σου Τό πρώτο σου γραμ- μα μού άρεσε πολύ. Τι ζουρά, τι έκφραστικά, τι νόστιμα πού τα λέξ! («Αν τήγγραφε μάλιστα και πιά καθαρά, πού ήσυχα, όχι έτοι- βιστικά, —μά σε παραφέρεις. φαί- νεται, ο οίστρος...») Ω, βέβαια, δεν ήταν άνάγκη να γίνες 16 χρονών για να πάρης ψευδάνυμο κι' από 18 πού είσαι, όδ μπορείς να δια- κριθής. Όσο για τούς βραβευμέ- νους πού σου είπαν, βέβαια οι πα- ρισσότεροι είναι πού μεγάλοι: άλ- λά νομίζεις πως βραβευθήκαν εδδής από τόν πρώτο χρόνο; όχι, κι' αυτοί άρχισαν από μικροί.

Φαντάζομαι τή χαρά σου, Ζη- λεμένα Κάστρο, για τή γνωριμία τής Αίγυπτίας πού τήν έγγύρι- σες μόνο από έλληλογραφία και τώρα ήρθ έκει. Συμφωνώ και γι' αυτό πού μού γράφεις για τούς Συλλόγους. Άφού όλοι έχουν τόν ίδιο άνώτερο σκοπό, πρέπει να είναι άγκαρημένα και να ανεργά- ζονται μάλιστα, να βοηθόνται. Πόλεμος μετζόδι διαπλάστικων Συλλόγων δεν έχει κανένα νόημα. Είρήνη κι' άγάπη, παιδία μου!

Κατευθυνοσασμένη κι' ή Γλυ- κειά Χαρανυή με τό Ασδυμά της Μικρής Μυστιών. Έτα τε-

αυτά ότε λούσις, Έλληνικόν Ίδεσδες. Ο Διαγωνισμός αυτός

του Οίκου Ζημάκη στο μυθιστό- ρημα και διήγημα, δεν γίνεται πιά. Θα πω στα Διαπλάστικα πού σου έπρότειναν ανταλλαγή Μ. Μυστιών, ότε θα τούς άπαν- τήσης όμα έσοκοραθής κι' εδκαυ- ρήσεις. Και τώρα περιμένα τήν... Εκπλήξη.

Με όρούσις, Μόνα Αίβα, τό γραμμα σου από τή δροσερή Πορ- ταριά σας. Τι όμορφα πού ζήτε εκεί! Κι' όμως ζηλεύετε τα παι- δια τάων Άθηνών πού φηγόνται έ- δω. Και γιατί; Γιατί έχουν τό φύλλο μου από τό Σάββατο, ενώ εσύ έχει τό λαβαίνετε τήν Τετάρ- τη και ανεργαταίτε στο σπίτι με κατεβασιένα κεφάλια ός να τό λάβετε, και τρέχετε μόλις άκού- σετε κτύπο στην πόρτα, μήν ελ- ναι ο ταχυδρόμος πού σας φέρνει τήν εδτυχία... Τι να γίνε! Σ' αυτό τόν κόσμο δεν μπορεί κανεί να τάχει δια: και Πορτα- ριά, και δροσιά, και Σπίγγα κον- τό του καί... Διαπλάσις κάθε Σάβ- βατο!

Τι παραξήγησις, άγαπητή μου Κίρκη! Δεν έννοούσα έσένα, έχι, στην Άλληλογραφία του δούου φύλλου, όπου έλεγα για και- τούς πολλών πού στέλλουν και ταινία μαζί με τις παραγγελίες τους' άλλ' άνέφερα έτσι στην τό- κη, για παράδειγμα, δυό ψευδώνυ- μα, όποια μού ήρθαν στην άκρη τής πέννας: Έρασμος, Κίρκη. Τό Έρασμος μάλιστα δεν τό έ- χει κανένας' όλωσίδουλο φαντα- στικό! Δυσήθηκα πολύ για τήν έκπλήξη και τή λύπη πού αισθάν- οθήκες με τό δικιο σου, όδ πού είσαι τόσο τακτική, και φυλάξ τις ταινίες σου όλας, όχι μόνο για τις παραγγελίες σου, αλλά γιατι σου τής στέλνω εγώ και είναι ά- πό τό χέρι μου. —Σού έστειλα λυ- σόχαρτο και 10 τετράδια.

Πριγκίπισσα Ρωσάνακι, ει- δες βέβαια τήν έγκριση του ψευ- δανύμου σου Τό πρώτο σου γραμ- μα μού άρεσε πολύ. Τι ζουρά, τι έκφραστικά, τι νόστιμα πού τα λέξ! («Αν τήγγραφε μάλιστα και πιά καθαρά, πού ήσυχα, όχι έτοι- βιστικά, —μά σε παραφέρεις. φαί- νεται, ο οίστρος...») Ω, βέβαια, δεν ήταν άνάγκη να γίνες 16 χρονών για να πάρης ψευδάνυμο κι' από 18 πού είσαι, όδ μπορείς να δια- κριθής. Όσο για τούς βραβευμέ- νους πού σου είπαν, βέβαια οι πα- ρισσότεροι είναι πού μεγάλοι: άλ- λά νομίζεις πως βραβευθήκαν εδδής από τόν πρώτο χρόνο; όχι, κι' αυτοί άρχισαν από μικροί.

Φαντάζομαι τή χαρά σου, Ζη- λεμένα Κάστρο, για τή γνωριμία τής Αίγυπτίας πού τήν έγγύρι- σες μόνο από έλληλογραφία και τώρα ήρθ έκει. Συμφωνώ και γι' αυτό πού μού γράφεις για τούς Συλλόγους. Άφού όλοι έχουν τόν ίδιο άνώτερο σκοπό, πρέπει να είναι άγκαρημένα και να ανεργά- ζονται μάλιστα, να βοηθόνται. Πόλεμος μετζόδι διαπλάστικων Συλλόγων δεν έχει κανένα νόημα. Είρήνη κι' άγάπη, παιδία μου!

Κατευθυνοσασμένη κι' ή Γλυ- κειά Χαρανυή με τό Ασδυμά της Μικρής Μυστιών. Έτα τε-

αυτά ότε λούσις, Έλληνικόν Ίδεσδες. Ο Διαγωνισμός αυτός

πραδικία μου, μού γράφει, έχουν γίνε 50 κι' ή χαρά μου δεν έλ- γεται! Μού φαίνεται πως άπέ- κνησα τόν μεγαλύτερο θησαυρό. Τι όρατο μπουκετάκι και τι θαυ- μασία άνάμνησις των παιδικών χρόνων! Έστειλα.

Έλαβα, Ίνδιανα, και τήν καρ- τα σου από τή Ρόδο και τό γραμ- μα σου από τήν Καλυμνο. Μά δεν διαρχει άμφιβολία πως στο έσω- τερικό τό αίσθημα διατηρείται άκριαίτα και πως ποτέ δεν θα γί- νουν Ιταλικά αυτά τα νησιά, ε- πως δεν έγιναν και τα Έπτάνη- σα, αν και τα είχαν οι Βενετοί 400 χρόνια! — Έχω όπόλοιο στη διάθεση σου από τήν Άγγυλία όρ. Γ.

Αόξα σοι ο θεός. Ηλιόβαλνη, πού με θυμήθηκες ύστερ' από πέν- τε μήνες! Ας έλιπσω ότε στο έ- ξεξ θα με θυμάσαι συχνότερα. Συλλυπητήρια για τό θάνατο τής Γιαγιάς και συγκαρητήρια για τάλλα. Ο κ. Σ. σ' εδχαριστεί για τά καλά λόγια. Κάνεις όμως ένα λαθάκι πού τό διορθώνω, γιατί πολλοί τό κάνουν, και μεγάλοι άκόμα: λέξ, υστεροόμα, άντι υστεροόμα. Η στήσησις δεν έ- χει καμμιά σχέση με τό ύστερα.

Αυτό, Λονδέζα, πρέπει να τό πάρης άπόφαση: μόνο μιά φορά τήν έβδομάδα θα μ' έχεις. Μπο- ρει κάποτε να γίνω και δωδεκα- σέλιδη και δωδεκασέλιδη, αλλά να βγαίνω δυό φορές τήν έβδομά- δα είναι άδύνατο. Τό έβρω τώρα πως έστεις θα θέλατε μακιάρι και καθημέρα... Άλήθεια, δεν άπάν- τησα κάθόλου στο πρώτο σου γραμ- μα; Περιέργο πού φαίνεται. Μήν άργήσεις ή άπάντησή και δεν τήν είδες; Γιατί εγώ άργώ, μα δεν ληρονά.

Τό άνοσθ πολύ καλά, Δέλια: μεγάλη τώρα, δεν μπορείς να κα- τήγινεσαι μαζί μου άποκλειστικά. Κάπου-κάπου όμως ερίχνε μιά νο- σταλγική ματιά στα όπίσω και ότε γράφε όπως μού γράφεις ση- μερα. Και μή φοβάσαι ότε παρ- νεις τα δικαιοματα των μικρών' τό δικαιομα σου είναι τό ίδιο άν όχι και μεγαλύτερο... Ο κ. Σ. σ' εδχαριστεί για όσα γράφεις για τή «Νέα Έστία», πού τόση εδυ- χία σου κάνει είναι τόσο πού βα- λεί, όσο τα πολύτιμα διδάγματα πού άφθονα σου προσφέρει, τά πατρεις άπ' τό ίδιο χέρι πού τό- σο σίγουρα σε όδήγησε πνευματι- κά στα μικρά σου χρόνια...

Δυστυχώς, ο Έλλως δεν έχω σήμερα τόπο να πάντησω έκτανωδς. Έρπιας Έπιστολόλας πού έστει- λαν αττήν τήν έβδομάδα κι' οι έ- κεί: Άναδρουσις τής Άττι- κής, Ποινη Ρομαία, Δόν Κι- χώτος, Σινίπια, Νεάντις του Ί- ονίου, Μαύρος Πρίγκυψ, Μέ- λισσα, Πάτρο-Παχούμιος, Νο- σταλία, Γκιώνης, Κάμεν, Μι- κρή Αργίατα, Μερπία, Σαζλό, Αλαβάστη, Άλκυμήνη, Έ- ξυπη Γατούλα, Σανθή Μου- σμέ, Πικρή Σκλαβιά, Σανσε- λώ και Λαφροσσετής Όλου πνεονίσις. Θα τούς άπάντησω, έλ- πίξω, στο έρχόμενο.

Νέα Ψευδώνυμα: Υψιπέ- τος Αειός, α. (ΠΙ). Τρομερός Κυνήγιος, α. (1). Φοσινοός, α. (2). Τσαλακτείνιος, α. (3). Τσί- γλα, κ. (4). Όρούκι, κ. (5). Φι- λόλελη, κ. (ΜΤ). Ίππιότης ντέ Σαλέ, α. Μαρκήσιος ντέ Λατούρ, α. Έομής τής Άνδρου, α. (...)

Λεονίδας ο Σπαρτιάτης, α. (ά- δελφός τής ΘΘ). Έλληνική Ί- δέα, α. (Β' Π. Ε. Α). Άνδλου- σία, κ. (ΗΤ). Πρίγκυψ Ζιλάχ, α. (ΦΚ). Μαρουμέλ, α. (ΙΙΙ).

Η Διάπλασις άποάζεται τούς φίλους τής: Διαβολοκόριτσο (δ- χι, γιατί τα τοπία είναι άλλο όμα πού μπορεί να τό δώσω σ' άλλον Διαγωνισμό' από τα βιβλία του κ. Σ. μπορείς να διαβάσεις τήν «Α- δελφοδία», «Καλό όρονο» και «Μαργαρίτα Στάφα»). Άτρομη- τον Αχίττα (έλαβά, έστειλά) Έυ- αν (άπό τα δυό σκίτσα σου πού μού στέλνεις, δεν μπορώ να καταλάβω αν ήγες ταλέντο για να ήξε στο Πολυτεχνείο' άργότερα σταλε μου να ιδώ κι' άλλα' έχεις καιρό) Κο- σμοχαλάστραν (δεν είναι άνάγκη να τό ξανασταλήξ' όχι, καμμιά δεν έχει τώρα από τό ψευδάνυμο) Θαίδα (μάλωμα ήταν αυτό; δεν πιστεύω' όπως έδωκε, άφού ή έρώ- τηση έκείνη ήταν δική σου, πάρ' τό άπάνω σου έσύ, για να ίκανο- ποιήθ ή καλίμενος ή Σινίπια) Φαέθοντα (δεν είναι άνάγκη, τό Έρωτα εγώ' έστειλα 14 τετράδια) Άστραπόβροττο (τα έλαβα δια-

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Θυμίζω τή δήλωσή μου: Δεν δέχομαι κομηταί από κανένα, ός να ξαναδηλώσω.

Απορρίπτονται: «Τα φευδώνυμά μας» του Γ. Αλεξάνου. Ατ- γα. Έπρεπε να κάνει λόγο για περισσότερα. Έπειτα, για τή Σα- λίδα, έπρεπε ναχί ψευδώνυμο κι' αυτός. —Το κλειδωμένο σωτάρι του Άδω, «Άνοιξιτάκι νυχτιά» του Βυζαντινού Άστρου, «Α- δελφική Άγάπη» του Ίερολοχι- του, «Λαχτάρα πού παργαίνεαι και «Η σφοδρία» του Φαέθον- τος, «Ιστορία ένός γαρβελού της Σειρήνος, «Στό κρεβάτι τής όρ- φανής» και «Η μοναξιά» τής Α- δελφίδος Έλεονώρας, «Άνοιξη» και «Στάστέρια μου» τής Διμα- τοβαρμέννης Δόξας, «Ηλιοσασ- λημα» τής Μαρουλλίδος, «Αύ- πη και Χαρά» τής Σανθηροβό- λης, «Πρωινό» και «Βαρκοδία» του Γόη Πλάκου. Ο Χάρος δεν μου επιτρέπει, ότε ο καιρός, να μιλήσω για ένα ένα. Ταπορρίπ- ω γιατί γενικάς είναι άπειρα, άλλα παρκαίτερα, άλλα κακομεταφρα- σμένα, άλλα κακοστιχουργημένα κι' άλλα δυσανάγνωστα.

Έγκρίνονται: 92. «Ναυάγιο» και 93. «Ηλιοσασίλημα» τής Αμ- φιτέτης. 94. Τα Τουρκάκια» του Ίννα Βούρα. 95. «Θωρηθήκα τή γιαγιά μου» του Άδω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ Ούδεν ψευδώνυμο έγκρίνεται ή άνα- νησική, αν δεν άνοδοθετα από τό δι- καιοματό, όρ. ΙΟ. — Τα έγκριόμενα ή άνανοσόμενα ίχούν μέχρι τής 30 Νοεμ- βρίου 1927. Όσα άνοδοθετα από Α. άνηκουν εις άγόρια και όσα από Κ, εις κο- ρίσινα.

Νέα Ψευδώνυμα: Υψιπέ- τος Αειός, α. (ΠΙ). Τρομερός Κυνήγιος, α. (1). Φοσινοός, α. (2). Τσαλακτείνιος, α. (3). Τσί- γλα, κ. (4). Όρούκι, κ. (5). Φι- λόλελη, κ. (ΜΤ). Ίππιότης ντέ Σαλέ, α. Μαρκήσιος ντέ Λατούρ, α. Έομής τής Άνδρου, α. (...)

Λεονίδας ο Σπαρτιάτης, α. (ά- δελφός τής ΘΘ). Έλληνική Ί- δέα, α. (Β' Π. Ε. Α). Άνδλου- σία, κ. (ΗΤ). Πρίγκυψ Ζιλάχ, α. (ΦΚ). Μαρουμέλ, α. (ΙΙΙ).

Η Διάπλασις άποάζεται τούς φίλους τής: Διαβολοκόριτσο (δ- χι, γιατί τα τοπία είναι άλλο όμα πού μπορεί να τό δώσω σ' άλλον Διαγωνισμό' από τα βιβλία του κ. Σ. μπορείς να διαβάσεις τήν «Α- δελφοδία», «Καλό όρονο» και «Μαργαρίτα Στάφα»). Άτρομη- τον Αχίττα (έλαβά, έστειλά) Έυ- αν (άπό τα δυό σκίτσα σου πού μού στέλνεις, δεν μπορώ να καταλάβω αν ήγες ταλέντο για να ήξε στο Πολυτεχνείο' άργότερα σταλε μου να ιδώ κι' άλλα' έχεις καιρό) Κο- σμοχαλάστραν (δεν είναι άνάγκη να τό ξανασταλήξ' όχι, καμμιά δεν έχει τώρα από τό ψευδάνυμο) Θαίδα (μάλωμα ήταν αυτό; δεν πιστεύω' όπως έδωκε, άφού ή έρώ- τηση έκείνη ήταν δική σου, πάρ' τό άπάνω σου έσύ, για να ίκανο- ποιήθ ή καλίμενος ή Σινίπια) Φαέθοντα (δεν είναι άνάγκη, τό Έρωτα εγώ' έστειλα 14 τετράδια) Άστραπόβροττο (τα έλαβα δια-

ε, κ' εδω άρχισε κάπως να δρο-
σίζω) *Κατασο Διαβολάει και*
Ασθεμίδα (πολύ μ' ευχαρίστησε
το γραμματάκι που μου γράφατε
μαζί έπειτα 2 λυσώ. και 6 τε-
τραδία) *Άρλετ* (να, άξ έλπίσω
με!) *Νεμεσίν* (να, πολύ ευχαρί-
στος, να μου στέλγες) *Θεσσαλιω-
τάκι* (σά αυγαίρω έσπειλα) *Χά-
ρίν* (όρατο ήταν κ' αυτό: αλλά
περιμένο και τό πιο φρατα που μου
δπέσσεσαι) *Ολόχαρην* (να χαρώ
το γραμματάκι σου! μα γράφω μου
πιδ σόχνα...) *Φλογίταν* (χαρι-
τωμένο δ διαλόγος σου' κριμα να
μην έχω τόπο' λάθετε γράμμα ά-
πό τό Πήλιο;) *Φιλαθλον* (εχα-
ριστώ πολύ για τό εσπαθώμα)
Ταξιδιάρικο Κυμα (κ' έγώ χά-
ρηκά πολύ' τι όμορφο τό γάρμα
που περιγράφει την επίσκεψή σου!
έσπειλα 14 τετραδία) *Μεσημβρι-
νόν* *Ήλιον* (μπορείς) *Γαλάτειαν*
(εχαριστω πολύ για τό εσπαθώ-
μα' του άναρχή) *Χρηστίαν*
Δουδοάκι (έλαβα, εχαριστώ' πολ-
λό όμορφο τό γράμμα σου' να ιδω
όμως πότε θα μου έναγράψης)
Καρακλίτσιαν (μη στενοχωρι-
σών, άργότερα θα ένασταλείς) *έ*
κ. φ. σ εχαριστεί πολύ) *Ρο-
δόδωλον Βαλεντίνον* (επιτρέπεται,
άλλά όταν θα έναρχίζω να δέ-
χομαι) *Εθνεγίαν Θεοφανοπού-
λου* (να σά ιδω λοιπόν!) *Μηλο-
λόγην* (θα διορθώθω) *Δενκατε-
ταξή Πλοίαρχον* (έλαβα, εχα-
ριστώ) *Μήθειαν* (σά ερχόμενο)
Ναρκισσον (φωτογραφ. έλήφθη)
Παρρησιον, Γέρο-Δήμον κτλ.
Λευκήν Γαρδένιαν, Φρόνιμο
*Τρελόπαιδο, Ατρωμότην Ηλο-
αρχον, Έλάτην του Αίνου, Δε-
σπτήν Καρδούλιαν* (έστειλα).
Είς όσας επιστολάς έλαβα με-
τά την 22 Αὐγουστοῦ, θάπαντή-
σω σά ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 233 Διαγωνισμοῦ.)

- Αι λύσεις δεικναι μέχρι 27 Οκτωβρίου)
- 568. Δεξιόγραφος**
"Αν θός άπ' τούς μεγάλους
Μ' όσφρο ούδέτερο ένωθή,
Τι βαθμός λαμπρός σάδ' άυτη
Γε' άμοιβή του θά δοθή!"
Τατιάνα Κόμα
- 569. Συλλαβογράφος**
Κάποιον νότα, κάποιον ζωο,
Μην τά γράφης στή σειρά,
Γιατί όσο κ' άν προσέζης,
Θά λαθήψης σοβαρά.
- 570. Μεταγραμματισμός**
Πι του βγάτω, Μι του βιζω
Κι' έπαφα καδ' να νυστάζω,
Μόνο ακοιό μουσική
"Ομορφη, ένδοξαστατική."
Ηρώλη Φέσσα
- 571. Αναγραμματισμός**
Τής Εβρώλης γνωστή πόλις
"Αν άναγραμματισθή,
Τρόπα χρησιμη άμείσως
Σά σακκάκι θάνοχθθ.
Σωτήριος Στ. Μάρκου
- 572. Κρυπτογραφικόν**
12845678 = Ποιητής άρχ.
28478 = Ποταμός
356478 = Φυτόν
45325 = Κράτος
56378 = Ποταμός

6745378 = Ποταμός
72378 = Ποτόν
8235 = Όρος
Κέρη των Αθηνών.

573. Δίγυρον
* * * * * Όριζόντιος άνω,
* * * * * πόλις της Ρουμα-
* * * * * νίας' κάτω, ποτα-
* * * * * μός της Ρουσίας.
* * * * * Καθώς έξ άρι-
* * * * * στερόν κατά σει-
* * * * * ράν: βήμα ναού,
δρος της Ελλάδος, κώριον όνο-
μα φραγκικόν (διά του όποιου έ-
καλείτο και δ Φώσκολος) και δ-
ρος της Βαλκανικής.
Τραγούδι της Πατρίδος
574. Έπιγραφή
Ρ Ι Σ Τ Ε
Α Υ
Ν Ε
Ε Ι Α Ν Ι
Ζητείται ή άνάγνωσις.
Τόσπο-Κούβγκαν

**575. Έπιγραφή εκ Τρι-
αλής Ακροασιχίδος**
* * * Είς την θέσιν των άστερι-
* * * σκων θά τεθούν τά τρία
* * * πρώτα γράμματα ένκόστης
των κάτωθι ζητούμενων λέξεων
και θά σχηματισθή Έπιγραφή,
της όποιας ζητείται ή άνάγνωσις:
1, "Αρχαίος τραγουδς ποιητής"
2, "Έντομον των Ιππων και των...
ποιητόν" β, "Απαράιτητον εις
τούς ζωγράφους."
Φιηί Γ. Σταυροπούλου
576. Γρίφος
"Όσο κρατήεις τόσο φως!
Τρελλό Γυμνασιεπαιδι
~~~~~
Διά τούς Γαλλομαθείς
577-581. Lettre Magique
Remplacez une lettre á cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même, et
formez sans anagramme cinq
autres mots:
chaise, chai, pipe, sang, mais.
Καρύλας

582. Devinette comique
Quelle différence y a-t-il en-
tre un écolier et une rivière?
(Souvenez-vous surtout que l'
un comme l'autre a son cours
et son lit.)
Μαρουσιώται
Τέλος του 233 Διαγωνισμοῦ
Δύσεων. Από τό ερχόμενο άρ-
χίζει νέος.

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Δοηθ. του φύλ. 24

336. Νάουσα (νό, οδοα.)—337.
Σινθ-Σίνας.—338. Άομα-όμοα.
—339. Άβελ-Έλβα.—340.
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ
Α υ ο α ρ ι
Ν x α ρ Δ
Ι φ ι λ ω Ω
Α Ν Α Κ Ρ Ε Ω Ν
341-345. Μελικότης, Τυράνης,
Βάρκας, Αητώ, Ίω.—346-349.
'σπανία, Σουηδία, Έσθονία, Ναο-
βηγία.—350. ΚΑΛΟΣ-ΕΛΕΝΗ-
ΡΗΝΟΣ (ΚΕΡδος, ΑΛΗκασός)
ΔΕΝδρον, 'ΟΝΟμαστική, ΣΗΣ.,
—351-355. 1. Το άρα τέρας την

φυγήν. 2. 'Ο Άρης είναι θεός
αρχαίος. 3. 'Η άρα είναι μουσί-
κόν όργανον. 4. 'Ο Άδης εδρί-
σκειται υπό την γήν. 5. 'Η Άρα
κα είναι ελληνική πόλις.—356.
Η γαλακτεία είναι επίσημη.
(ήγες, ο με τρία ι, ναί, επί σσι
μι).—357-359. 1, Ζουλέικα (joue,
les, y, cas.) 2, Κισός (qui,
sauce.) 3, Μονάκριβη (mon, á,
cri, vie.)—360. Je conclus qu'il
faut qu'on s'entr'aide.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με ένά
στοίχια όρ. 6 (τό έλάχιστον ή ήμισυ).
Ήσαν τών 40 λέξων 80 λεπτά ή λέ-
ξίς, με παγία δε στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία όρ. 1.
"Ο χωριστός στίχος όρ. 3.
"Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.
[ΚΖ'—802]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Ανεγνωριστόν έπιστημονικόν Σωμα-
τείον, άποσπόμενον από τούς μεγα-
λειτέρους ελληνίους συλλέκτας γραμματο-
σίμων. Χάρις της διαδόσεως της βραβι-
σχίας των γραμματισμών και της χρη-
μοσύνης των άρχαίων συλλεκτών ή Έται-
ρεία όχτείται ός ένκόσρια μέλη, υπό ιδιαι-
τέρως ένδοξοῦ όρους, νέους και νεώδους
συμπληρώσαντας τό 14ον έτος. Τά μέλη
λαμβάνουν δωρεάν και τό εικονογραφη-
μένον περιοδικόν της Έταιρείας εΦιλοτέ-
λετα ούτινος έν τευχός άποστέλλεται δω-
ρεάν εις πάντα αίτούντα. Διά πληροφορίας
άπευθυνόντες πρός τόν γραμματάκα της Έ-
ταιρείας κ. Άθαν. Ζερβόπουλον, όδός Κων-
σταντίνου Παλαιόλογου άρ. 8-Β, Αθήνας.
[ΚΖ'—803]

ΚΥΡΙΑ ΕΡΜΗΝ, καθηγήτρια της Γαλλικής,
παράδίδει μαθήματα Μεθόδου άρίστη,
εμπέριστη και εύστοχῆς και σύντομης. Τιμή
λογική. Συνιστάται θερμώς και παρ' ήρών.
Πιπίου 3-Β, (Στάσις Αγγελόπουλου).
[ΚΖ'—804]

Προκηρύσσεται διαγωνισμός "Αγράφων καρ-
τών" τολών. Πρόθεσις, τετραήμερος
συμμετοχή διδραχμῶς. Βραβεία πρωτοση-
νή. Ανταλλάσσει κάρτες μη έλα τά διαπλα-
στούλια και με συγγενή ατόν. Δίσις: Γεωργίου Μ. Γεωργίου, Αλφειά Κόμπου.
Τό "Αντικείμενον Κυριόπουλου
[ΚΖ'—805]

Προκηρύσσεται διαγωνισμός αγράφων κινη-
ματογραφικών καρτών και τολών. Συμ-
μετοχή διδραχμῶς, βραβεία έξιέλλα δαμάνα.
Παρακαλῶ όλα τά διαπλαστούλια και δια-
πλαστούλια να λάβουν μέρος. Δίσις:
(ΚΖ'—397). ΖΙΛΔΑ Η ΑΓΡΙΑ

Βυαντίς, ρώτιος τόν Νάντο, θημά-
τόν Τοτό; Γερβίος Δεσμός
[ΚΖ'—807]

Πρωτομνημόνιος εις τόν Διαπλαστικό-
σμον, χαρητό πάντας. Μιμεία, "Έλα-
σα, έρόστε με. Δεξασμένη Ίθάκη
[ΚΖ'—808]

Αλιάντι, Αλιάντα, Αλαγία, Μιρτά, Τλο-
νόντα, Σουομπάλη, Σουοβάλινα.
Ανταλλάσσει τετραδία και. Έστειλε: Σέ-
βανος 32, Αθήνας. Σωματεφύλακας,
Καταστοτικόν περιμένο έκούμι; ;
Ζινίκα
(ΚΖ'—809)

Διαπλαστούλια-εξ! Ανταλλάσσει κάρ-
τες και τετραδία και. Έστειλε: Στυ-
λιανόν Νουσιβίδη, Χαντζηχρηστάου
13. Περιμένο από όλους και όλες.
ΠΑΤΕΡ' ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΑΤΟΣ
[ΚΖ'—810]

δρόδη έν Αθήνας παράρτημα του Συλ-
λόγου ακουνηδών. Πρόεδρος: Τρομο-
ρός Κωνστός, Γραμματέος: Τσαλαπει-
νός, Γαβίλις: Τσίχλα, Γρηγόριος: Διαγο-
μιτών: Φασανός, Άποκαλέφωσι: Τσί-
χλα, Δημοφιλιματός: Όρτέσι. Δίσις: κ.
Έλένην Κωσανδρόωυ, όδός Πατησίων
104, Αθήνας.
[ΚΖ'—811]

Αφρισμένο Κόμα, στην έπέτειο των
γενεθλίων σου ήμεις καρδιόβγαλες
έόγες: ίσαλόσως έντιμίαςως τεμαχίαν.
Ευαηθ Λεσβιοπούλα, Γιάωνίης
[ΚΖ'—812]

Εισερχόμενος στον Διαπλαστικόσμον, χα-
ρητό Διαπλαστούλια-εξ. Τρέμπε άπο-
καλόφεις.
ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

[ΚΖ'—813]
Ανταλλάσσει τετραδία και. Έστειλε:
Αλβίνα Μελπούλιαν, Ίω. Νικολίτου,
Κεφαλοδρόμον (Αγρινίου).

[ΚΖ'—814]
Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΕΣΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ,
Πρόδ το Παράρτημα ΠΑΛΙΑΤΙΣΜ,
Αθηνών, άφρισμένο: "Κάθε δειλός,
άφρο έδειξέ την άναδρία του, στην όρα
του νινθόνου, γίνεται δ τομώτερος δ-
στέρα με λόγια και με γλώσσα (Τάστος).
Σεβαστήκαμε άόδια και την άδυναμία
του Συλλόγου σας που δείλιασε κα'ός
όπρασοτηθ.

[ΚΖ'—815]
ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΛΙΑ - ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΛΙΕΣ:
Ανταλλάσσει τετραδία και με έ-
σως μεδ στείλιον. Έστειλές: Μιρ-
τά, Αλιάντα, Έλας. Έστειλε: Κολλί-
έλληνη Τονάδου, Τερσοβ, 18-Β, Α-
θήνας, όιά ;
ΖΩΝΗ ΜΟΥΣΕ

[ΚΖ'—816]
Η καλά Δίσις του άγνωστοφώδου Όλη-
μηνίου έλλάξει και γίνεται: Μι Εμ-
μανουήλ Μάλτακι, Poste-Restante, Αλε-
ξανδρία Egypte.

[ΚΖ'—817]
Σατανά, ανταλλάσσει τετραδία και, άν
στέλις πρώτος.
Λευκή Γαρδένια
[ΚΖ'—818]
Ατρωμήτη Φρεβιταίρη, χίλια εχαρι-
στός διά εύγες.
Λευκή Γαρδένια
[ΚΖ'—819]
Αφροδίτη της Μήλου, Τώνη Μονάχη, Μ.
Μισοτάκι έστειλα, Αφροδίτη: γράμμα
σου έλαβα.
ΠΡΗΚΙΠΣΙΑ ΡΕΠΑΝΑΚΙ
[ΚΖ'—820]

Ο Νέος Κρητική πρωτομνημόνιος στο
Διαπλαστικόσμον, στέλνει ένα φιλικό χα-
ρητισμό σ' όλα τά Διαπλαστούλια και Δια-
πλαστούλια.
[ΚΖ'—821]

Α ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ "ΕΡΜΟΥ" ΑΝΑΡΟΥ
Πρόεδρος: Τραγούδι της Λευτεριάς,
Γραμματέος: Ρεδοβίος Βελεντίνο,
Ταμίας: Ατρωμήτης Πλοιαρχος, Δια-
γομιτών: Τραγούδι της Λευτεριάς,
Δημοφιλιματός: Ατρωμήτης Πλοιαρ-
χος, Άποκαλέφωσι: Έλληνική Ίδέα.

Α ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσεται διαγωνισμός καλλιτε-
χνικών καρτών' προθεσις τέλος Σεπτε-
μβρίου, συμμετοχή 5δραχμῶς, βραβεία έκ-
λετά. Δίσις: Άντωνίου Α. Καρσινιάνην,
"Ανδρον,
Τών διαγων.: Τραγούδι της Λευτεριάς.
[ΚΖ'—822]

Προκηρύσσεται τόν Α διαγωνισμό που Α
γράφων καρτών (τοποθεσιών). Πρόθε-
σις 25 Σεπτεμβρίου. Βραβεία: α' Τόμος
Διαπλάσεως Ηρώτης Περίόδου, β' Τόμος
Βιολάντη, γ' Καλό δόμοτος. Συμμετοχή
διδραχμῶς, Δίσις: (ΚΖ'—662). Περιμένο
άπό όλες και όλους.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ
[ΚΖ'—823]

Υποστηρίξτε τόν διαγωνισμό της Σφίγγας.
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ
[ΚΖ'—824]

Α νθημένη Όσας: Μορφή, Νινόν—Σεν-
τότα, Σιλοέτα—Απλάρακος, Νολία
—Ακωνοπούλου. Ανταλλάσσει τετραδία
μέσον Διαπλάσεως με όλες.
ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Τής Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
πάραχουν άκόμη μόνον οι έής
πέντες: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
19ος. Έκαστος τόμος όρ. 25,
ταχυδρομικός δε άποστέλλόμενος
δραχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν
και δραχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894—1926)
πάραχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 33 έν όλω. Έκαστος τόμος
δραχμῶς όρ. 30 και ραμμῶς
όρ. 35. Ταχυδρομικά τέλη έκ-
στος τόμου προσθετά εις τάς
άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν
δραχ. 5 δ άρραφης και όρ. 15
δ ραμμῶς, διά δε τό Έξωτερι-
κόν όρ. 23 είτε άρραφως είτε
ραμμῶς.